TRÆNSOLDATEN

UDGIVET AF TRÆNREGIMENTET

Nummer 1 Marts 2007 61. Årgang

TRÆNSOLDATEN

FREMSYN - STYRKE - VILJE

***Redaktion**:*
Ansvarshavende redaktør:
Major P.S. Rasmussen

Redaktør
Journalistik, lay-out og foto:
Overkonstabel Palle Strandgaard (PaS)

Sats/skrivning og korrektur:
Overkonstabel Palle Strandgaard (PaS)
Assistent Trine Nielsen

Postadresse:
GARNISONSSTØTTEELEMENTET
Trænregimentet, Aalborg Kaserner
9400 Nørresundby
Tlf.: 9819 7344
E-mail: pallestrandgaard@hotmail.com

Kontaktperson ved Trænregimentet/
Jyske Trænregiments Soldaterforening:
Hr. Bent Frisk, Tlf.: 40 79 06 55
E-mail: frisk@klarupnet.dk

Tryk:
Vestergaards Bogtrykkeri

Oplag: 4.500 expl.

Trænsoldaten er et personaleblad for personel ved Trænregimentet og Hærens Logistikskole samt foreningsblad for Trænregimentet/JyskeTrænregiments Soldaterforening.
Redaktionens meninger må ikke tages som udtryk for hverken regimentets eller skolens officielle standpunkter, ligesom redaktionen ikke behøver at dele den opfattelse, forfatterne af diverse indlæg giver udtryk for.
Redaktionen modtager gerne indlæg af enhver slags. Anonyme indlæg optages ikke, men anvendelse af mærke er tilladt.

Næste nummer udkommer

medio juni 2007

Deadline: 20. maj 2007

Indhold nr. 1/2007

3 Vi har været hårdt spændt for

4 Byggeri for millioner på Aalborg Kaserner

5 Adventure Training i Wales

8 Snevejr - Det skaber vi selv

10 Så kom der sne til Region Nord

12 Målet med 10 % kvinder er nået

15 Overlevelseskursus under arktiske forhold

17 60 år med de røde baretter

18 AKIF - din idrætsforening orienterer

20 Travlhed i bestyrelsen

21 Indbydelse til jubilarstævne

22 Den Danske Brigade i Tyskland

Forsiden:
Den 5. februar mødte 498 unge kvinder og mænd op til aftjening af deres værnepligt/ret. Her får Henriette Holm udleveret støvler.

Vi har været hårdt spændt for

Vi har taget hul på et nyt år ved Trænregimentet og på Aalborg Kaserner. Både et nyt kalenderår, men også et nyt år i implementeringen af Forsvarsforliget.

Vi er nu nået så langt i forliget, at stort set alle de større omlægninger er gennemført og hvad måske er det vigtigste: Alt personel har nu fået endelig besked om, hvor de skal høre til i den nye struktur. Vi kan derfor nu bruge alle kræfter på at se fremad og få opgaverne løst.

Og opgaver er der nok af ! Vi har ved årets begyndelse indkaldt omkring 500 værnepligtige – som vi plejer. Det glædelige denne gang er, at næsten 10 % af de soldater der mødte, er piger. Det er næsten en fordobling i antal fra det, vi tidligere har set.

Det er ikke kun her i Aalborg, at der møder så mange piger. Det er tilsyneladende en generel tendens ved alle indkaldelserne rundt omkring i landet.
Ud over de værnepligtige så er der i starten af marts mødt 50 M/K til konstabelgrunduddannelse ved 1. Logistikbataljon, så der er derfor rigtig mange nye soldater på vej ind i vore enheder.

Det er ikke nogen hemmelighed at Hæren har været ”spændt hårdt for” med internationale missioner i de seneste par år. Det har i særlig grad berørt specialister bl.a. på logistikområdet og på MP-området. Det er derfor en god beslutning for Hæren, at DANCON/IRAK nu trækkes hjem, således at vi kommer ”ned” på to større missioner. For det er – set fra et logistisk synspunkt – ikke så afgørende hvor store de enkelte missioner er, som hvor mange.

Mange af støttefunktionerne er de samme, hvad enten det er 100 mand eller 500 mand. Med to større missioner kan der forhåbentlig blive en fornuftig pause mellem udsendelserne.

Nu er det ikke fordi der ikke er opgaver nok. NATO Response Force (NRF), hold 10 er i fuld gang med uddannelsen og skal være klar til at være i beredskab fra januar 2008 til udgangen af juni samme år.

Inden da kommer en del øvelsesaktivitet, såvel i Danmark som i udlandet. Senere kommer NRF 14, hvor Danmark skal stille et stort hovedkvarter med diverse støtteenheder. Det bliver en meget stor opgave for hele Hæren, støttet af både Søværnet og Flyvevåbnet.

Også vores nationale operative formåen blev testet, da ”Kong Vinter” besluttede at begrave en del af Danmark i sne og særligt havde udset sig det nordlige Jylland som ”snedepot”.

Regimentets enheder havde op til 18 køretøjer på arbejde i de seks døgn, det stod på. Og det var alt fra de obligatoriske ”sne PMV’er” over lastbiler og GD’ere til de store bjærgningsvogne samt SISU’er og Piranhaer.

Det var en fornøjelse at se, hvordan sneberedskabet virkede – både det planlagte og det improviserede, da det viste sig, at der var behov for yderligere ressourcer. Personel stillede med kort varsel – eller blev hentet på bopælen, hvis det var nødvendigt, og så blev der ellers arbejdet igennem.

Lidt tid bliver der også til at feste her i foråret. Hærens Militærpoliti har netop fejret 60 års jubilæum for oprettelsen den 8. marts 1947. Og Trænregimentet kan fejre sin 10 års oprettelsesdag den 10. maj, idet festlighederne dog, af praktiske årsager, først bliver gennemført den 11. maj.

Alt tyder derfor på, at vi også i den kommende tid får brug for

FREMSYN, STYRKE OG VILJE

Christian Mollerup Schmidt

Byggeri for millioner på Aalborg Kaserner

Af Flemming Rosenskjold,
chef for det Lokale Støtteelement på Aalborg Kaserner.

Antallet af køretøjer vil vokse fra 400 til 900, hvorfor en parkeringsplads på 40.000 kvadratmeter, med 10 store haller á 1.000 kvadratmeter, er under opførelse .

Statskroner ruller i disse år i en lind strøm via Aalborg Kaserner ud i nordjyske erhvervsliv. Det sker i takt med, at kasernerne indrettes til et voksende antal soldater og en dermed langt større vognpark – fra ca. 400 til ca. 900 køretøjer.
I alt vil der, i den nuværende forligsperiode, blive brugt ca. en kvart milliard kroner på byggeri, renovering og vedligeholdelse.

Jeg vil her give en kort status over igangværende bygge- og renoveringsprojekter på Aalborg Kaserner, som der p.t. arbejdes på højtryk med:

Etablering af P-plads og lette haller på Nørre Uttrup Øvelsesplads
Der etableres en parkeringsplads (SF-stens belægning på stabilt grus), i alt ca. 48.000 m^2 incl. tilkørselsforhold.

Den nye store parkeringsplads er nu ved at tage form. Den er beliggende mellem de to kaserner, hvor der bliver bygget ti store haller, på i alt ca. 11.000m^2. Hallerne er lukkede på de tre sider og med syv porte på den sidste side. Hallerne er uisolerede og uopvarmede.

Anvendelse vil fortrinsvis være til vejrfølsomme køretøjer; med informatikmateriel, køretøjer med pakninger, der let kan skades af fugt og kulde, f.eks. reservedelspakninger samt køretøjer monteret med avanceret teknologi og med radiomateriel.

Årsagen til ovennævnte byggeri skal bl.a. ses ved "Aftale om forsvarets ordning fra 2005 – 2009" hvori det anføres, at antallet af køretøjer på Aalborg Kaserner bliver forøget med ca. 500, fra nuværende ca. 400 køretøjer til i alt ca. 900 køretøjer. Prisen for ovennævnte byggeri beløber sig til ca. 45 mio. kr. og afsluttes ca. september 2007.

Renovering af bygning 7, 8 og 21 på Nørre Uttrup Kaserne
I bygning 7 etableres bl.a. internetcafe.

I bygning 21 bliver idrætsfaciliteterne på Nørre Uttrup Kaserne renoveret, bl.a. bade- og omklædningsfaciliteter og kondirum. Bygn. 8 (dele af) undergår ligeledes en total renovering, idet stort set kun ydervæggene bevares.

Her bliver der bl.a. indrettet kontor- og undervisningsfaciliteter til Hærens Logistikskole, til bl.a. MP-uddannelse. Herudover etableres Lokal Støtteelement (LSE) med bl.a. telefonomstilling herunder alarmsystemer m.v., postfordeling og deskfunktionen, samt LSE øvrige kontorer.

Prisen for ovennævnte renovering udgør ca. kr. 20 mio. kr. og afsluttes august 2007.

Bygn. 26, 27 og 29 på Hvorup Kaserne
I henhold til "Aftale om forsvarets ordning 2005 – 2009", hvor det blev besluttet, at Hærens Basisuddannelse (HBU) og Hærens Reaktionsstyrkeuddannelse (HRU) skal gennemføres på Aalborg Kaserner, vil det forøge tilgangen af personel (ca. 450 personer).
Det har derfor været nødvendigt at gennemføre bygningsmæssige foranstaltninger af nuværende faciliteter i bygning 26 og 27 for at etablere indkvarterings- og forberedelseslokaler for officerer og befalingsmænd, ligesom der foregår en ombygning af bygning 29, hvor der inddrages fritidsområde og spisesal til undervisningsfaciliteter (et lokale til 170 personer og to lokaler til 45 personer).

Prisen for ovennævnte renovering beløber sig til ca. ni mio. kr. og afsluttes ca. maj 2007.

Dette var som tidligere nævnt en kort gennemgang af igangværende projekter. Jeg vil, når nye projekter sættes i søen, orienterer om disse bl.a. i dette medie.

Adventure Training i Wales

Af konstablerne D.B. Jensen og K. Flou, 1. Logistikbataljon.

På baggrund af forrige års vellykkede adventure training "Wet Climber" i Wales, besluttede 1. Brigade at afholde "Wet Climber II" for udvalgt personel. Hvert regiment stillede med to mand, hvor ovenstående var repræsentanter for Trænregimentet.

Formålet med denne tur var bl.a. at fremme samarbejdet mellem regimenterne og skabe indsigt i de forskellige regimenters virke i 1. Brigade, samt at professionalisere de enkeltes soldaters færdigheder indenfor adventure trainingen, som bl.a. indbefatter: "White water kayaking", navigation i bjergrigt område, klatring, rapelling og huleklatring.

Turen var af en uges varighed, og foregik i det sydvestlige Wales hvor blandt andre enheder, som RAF og SAS træner. De første par dage gik med at udvikle grundlæggende færdigheder i de ovennævnte aktiviteter og skabe sammenhold/tillid i de enkelte grupper, da ugen ville ende ud i et fuldblods adventure race.

Tryghed i kajakken

Turen begyndte en tidlig søndag morgen på banegården i Aalborg. Derefter gik turen til Kastrup lufthavn, hvor vores "pickup" ventede. Vi fløj dernæst til Heathrow, nær London, hvor turen fortsatte i minibus til Storey Arms Outdoor Education Center i det sydvestlige Wales. Klokken var nær 23, da vi ankom til destinationen, så det blev kun til en kop kaffe for dernæst at gå til ro.

Mandag morgen var alle spændte på dagens program. Efter et traditionelt engelsk morgenmåltid, blev vi briefet om ugen og dagens program.

Efter diverse navnelege/samarbejdsøvelser var isen brudt, og det var tid til at "geare up". Da dagens program stod på kajaktræning i roligt vand, fik vi udleveret en våddragt, redningsvest og en stuntkajak. Derefter gik turen til Brecon hvor vi lærte de grundlæggende kajakfærdigheder på floden Wye. Dette skulle skabe rutine/tryghed i kajakken, og vi ved jo alle, at man lærer bedst ved at dumme sig, derfor lykkedes det for flere at gå hjem i våde sko.

Aftenens program var todelt. Det ene hold kørte til et velkendt klatrecenter nær Brecon, mens det andet hold øvede sig på den såkaldte "grønlændervending". Formålet med klatreturen i Brecon var at give den enkelte soldat basisfærdigheder i klatring samt brug af sikkerhedsudstyret.

Vi øvede forskellige teknikker, bl.a. rutevalg, forcering af lodret væg og væg med udfald. Hold 2, som befandt sig i en nærliggende svømmehal, øvede kæntring, eskimoredning, grønlændervending, samt at prøve det psykologiske aspekt i at vende på hovedet i en kajak, da dette helt sikkert ville forekomme i ugens forløb.

Efter dagens/aftenens strabadser var

alle godt brugt, og så frem til en god nats søvn.

Råstyrke og koordination

Dag to skulle have bestået af White Water Kayaking, men pga. ekstrem høj vandstand i floden, var dette en umulighed, så dagens program blev, af sikkerhedsmæssige årsager, ændret til rafting i White Water.

Allerede her blev vores samarbejde og fysisk formåen sat på en prøve, da det kræver råstyrke og koordination at styre raften. Hvis man fejlede her, kunne det resultere i enten kæntring eller "mand overbord". Essensen i rafting er aggressivitet, forudseenhed, og samarbejde.

Efter 20 km rafting var alle trætte og glædede sig til et varmt bad og et godt måltid. Aftenens program bestod ligeledes af aktiviteter i svømmehal og klatrecenter.

En skulder blev rykket af led

Den tredje dag faldt vandstanden tilstrækkeligt til at instruktørerne ville lade os prøver kræfter med "White Water Kayaking". En dag som man aldrig glemmer. Otte mand i en raft er en ting, men at sidde alene i en styrevillig/kæntringsvillig kajak er en anden ting! Her skulle vi virkelig huske på teorien, forholdsregler, og de færdigheder, vi havde tilegnet os under førstedagen.

Turen begyndte blidt med tilvænning af strømforhold, ferrygliding og indsejling i de såkaldte Eddies. Det at ferry-glide betyder i sin enkelthed at sejle opstrøms for at krydse floden, uden at tabe grund, f.eks. hvis man skal fra den ene bred til den anden.

De såkaldte Eddies er en område uden strøm, som f.esk. kan være skabt af en stor sten, et træ eller lign. Eddies bliver brugt til at holde hvil, samt at recce for flodens videre forløb.

Efter disse ting var indøvet, forsatte vi medstrøms til mere uroligt vand.

Ved første rapid, som er et meget uroligt stykke vand, skabt af bundforhold, flodens fald og strøm, kæntrede de første fem kajakker. Denne situation endte desværre med en skulder, der blev rykket af led, idet en af kursets deltagere ramte en sten under vandet.

Da situationen kom under kontrol, fortsatte turen nedad. De næste 15 km var en blandet fornøjelse, en kombination af smerte, tårer og vilde adrenalinruse. Stort set samtlige deltagere på kurset kæntrede minimum en gang, andre mange gange. Her var 1. Logistikbataljon godt repræsenteret!

Da vi endelig fik fast grund under fødderne, var alle godt brugte, kolde og våde, da det kræver mange kræfter at padle i fire timer. Så igen var det på sin plads med et varmt bad og et godt måltid, således energidepoterne var fyldte til aftenens aktivitet.

Huleklatring var denne aftens aktivitet, og foregik ligeledes nær Brecon. Bjergarten i dette område er primært kalksten, som gennem titusinder af års erosion danner disse imponerende underjordiske huler. Formålet med denne tur var igen at skabe tillid

mellem deltagerne, for når man befinder sig 40 meter under jorden mellem klippelag på 20-30 cm kræver det megen selvbeherskelse, for ikke at få en vis form for klaustrofobi. Er der en i gruppen, der viser tegn på dette, vil det automatisk smitte af på de andre deltager. Derfor var det ekstremt vigtig at støtte hinanden.

Et vigtigt element i huleklatring er orientering. Dette gøres ved at bemærke særlige kendetegn i klippeformationer og stenarter, idet der findes flere hundrede kilometer af gange og huler. Man skal hele tiden have i mente, at hvis uheldet er ude, befinder man sig måske én time fra overfladen, uden lys, luft og lign. Dette kan være en utroligt belastende situation, hvorfor tillid og perfektion er væsentlige nøgleord.

Pragtfuld natur

Den fjerde dag var nok den dag, de fleste deltagere havde set mest frem til: Mountain Day, som omhandler alt fra navigation i bjergrigt terræn til naturlære.

Hver gruppe var assisteret af deres egen instruktør, som dagen igennem hjalp grupperne over bjergtoppene. Formålet med denne tur var ligeledes, at vi selv skulle navigere rundt, planlægge ruter osv. Dette er essentielt, når man vandrer rundt i bjerge, for det kan godt ske, man går en omvej på fem km, men hvis det så betyder, man holder højdeniveauet, kan det spare en masse energi, som f.eks. i en mission kan være vital.

Efter de grundlæggende navigationsprincipper var på plads, fik vi mere eller mindre frie tøjler, og vi besluttede, i samarbejde med vores instruktør, at vi ville vandre ud og se et gammelt Lancaster-bombefly, der styrtede ned under 2. Verdenskrig.

Flyet har siden fungeret som et monument for lokalbefolkningen, og skoleelever går hvert år den lange tur op til flyet, for at lægge rosenkranse og mindes de faldne.

Efter en dag i bjergene, overvejede man ganske kraftigt at rykke teltpælene op og flytte vest på. Naturen var her ganske storslået og helt uforstyrret, i det fjerne kunne vi ane Atlanten og se solen langsomt bevæge sig ned over horisonten.

Aftenens program stod på første del af vores adventure-race. Hver gruppe fik stillet en minibus til rådighed, et koordinat, og noget grej. Folk var spændte og konkurrenceånden var begyndt at melde sig.

Allerede fra starten var der udfordringer, da første opgave befandt sig 20 km væk på et given koordinat. Vi skulle først derhen, og selve køreturen i venstre side i en spejlvendt bil var udfordrende nok!

Da vi ankom på koordinatet, kunne vi konstatere, at vi var på endnu et klatrecenter, blot denne gang, hang der ledetråde oppe under loftet på centret. Efter en times klatring var alle såkaldte "clues" samlet ind, og et nyt koordinat afslørende en gammel lokal pub, hvor 1. del af vores race blev afsluttet med en kold "pint".

Det bakkede endeløse terræn var en hård nød at knække for deltagerne.

Kend dine grænser

Anden del af adventure-racet startede på Storey Arms. Dagens første opgave var en march henover Brecon Beacons, som er områdets højeste bjerg.

Grupperne skulle selv navigere sig fra A til B, hvordan og hvorledes var lige meget, men opgaven var selvfølgelig på tid. Efter 13 km ilmarch henover "The Beacons" var benene helt syrede til.

På slutkoordinatet ventede vores instruktører i minibusser, og afslørede, at sidste del af vores race, skulle foregår på floden Wye i raft.

Startpunktet for raftingturen var 100 meter oppe på en mark. Da signalet lød, spurtede grupper henover marken med raften på skuldrene, da denne disciplin ligeledes var på tid. Raftingturen her på femtedagen var dog kun ca. 8 km, så folk gav sig 100 % og de individuelle grupper kom i mål kun adskilt af ganske få minutter.

Nu var Race'et overstået og vinderen fundet, men der var ingen sure miner. Alle havde et stort bredt smil på læben - en kulmination af ugens aktiviteter og følelsen af at have oplevet noget virkeligt fedt. Dog så deltagerne frem til et varmt bad, og en velfortjent friaften i byen Cardiff, hvor der blev spist bøf og drukket øl.

Hen på aftenen snakkede vi om hvor godt man egentligt havde lært folk at kende. Selv om vi kun havde kendt hinanden i en uge, havde folk stadig været en masse igennem sammen, hjulpet hinanden, grint sammen, og vi kunne kun komme til den konklusion, at adventure training virkelig ryster folk sammen. Her gælder det ikke om at være den hurtigste, eller den stærkeste, her er det ligeså vigtigt at kende sine grænser, at kunne bede om hjælp - og man har/får brug for hjælp!

Udover at vi har fået kendskab til de forskellige discipliner, der indgår i adventure training, har vi også fået et godt indblik, i hvordan andre regimenter arbejder og fået nye bekendtskaber ved de forskellige regimenter.

Så når alt kommer til alt, har det været en uge fyldt med oplevelser. Vi har fået erfaringer, vi kan bruge i vores daglige tjeneste, og vi kan kun anbefale at søge "Wet Climber III", som forhåbentligt vil bliver holdt her i 2007.

Af overkonstabel Mads Reader.

Snevejr - Det skaber vi selv

Så er Irak hold 8 kommet hjem til trygge, kolde Danmark. Men hvordan er det sidste halve år så gået?

Den 16. februar landede de sidste soldater fra IRAK hold 8 i Karup. Efter et halvt år i Iraks ødemark er det godt at komme hjem til kolde sneklædte Danmark.

Nu hvor de seks måneder er gået, er de fleste af os blevet mange erfaringer og oplevelser rigere.

Det var hårdt

Den første måneds tid efter vi var ankommet til Irak, var meget hård ved de fleste soldater, både dem der havde deres første udsendelse og dem der havde flere udsendelser, - også Irak udsendelser, bag sig. Grunden til den hårde tid var varmen. Det var meget normalt, at der i løbet af dagen kunne blive 50-55 grader, hvilket i sig selv er meget, men når vinden kom direkte fra golfen og luftfugtigheden blev meget høj, så var de fleste at finde inde i lokaler, hvor der var aircondition.

Efter den indledende uge hvor vi blev trænet til forholdende dernede og fik supplerende uddannelse, begyndte hverdagen for alvor med de ting logistikfolk nu laver.

Vi har alle hørt meget om alt det, der nu sker af ting i Irak og fik det at se, da en af vores tolke, meget uheldigt blev skudt kun 3-4 dage efter vi var ankommet. Heldigvis overlevede han, men det gav én lidt at tænke over.

Tiden efter den episode gik dog stille for sig, i hvert fald for de danske styrker. Området omkring lejren var meget fredeligt. Da der var gået halvanden måned begyndte irakerne at vågne og Shaiba Log Base blev adskillige gange ramt af raketter, dog ingen i den danske lejr. Også i denne periode skete det første dødsfald blandt danske soldater, da Kim, fra PT, blev offer for en vejsidebombe. Alt dette var dog kun med til at styrke sammenholdet i den danske BTN, og vi fortsatte vores hverdag, som vi plejede.

De næste par måneder gik også stille og roligt, dog var der mange raket- og mortérangreb på Shaiba. Ingen af disse mange angreb ramte den danske lejr, men nogle stykker af dem var meget tæt på, og her var folk lige pludselig ikke i tvivl om, hvor de skulle søge shelter.

Lejren blev flyttet

Ved slutningen af udsendelsesperioden blev det så en realitet: Camp Danevang skulle nedlægges og flyttes til COB, en stor engelsk lejr lige udenfor Bashra. Til det danske bidrag i denne lejr skulle der bruges beboelsescontainere fra Camp Danevang. Det betød, at vi måtte flytte tættere sammen i de containere, der var tilbage i lejren. Dette skabte en lidt dårlig stemning i det første stykke tid, men efterhånden fandt vi ud af, at det ikke var så slemt endda.

Da flytningen for alvor begyndte, var

TEL.& FAX: +45 33 12 82 53
POSTGIRO NR: 102-3071
DANSKE BANK: 3015-127201
E-MAIL: MWM@MWMORCH.DK

DK-1054 KØBENHAVN K
PEDER SKRAMS GADE 3
CVR. NR.: 89 69 70 18
WWW.ORDENSBAAND.DK

KONGELIG HOFLEVERANDØR

M. W. Mørch & Søn's Eftf. ApS.

LEVERANDØR TIL ORDENSKAPITLET
GRUNDLAGT 1830

DANSKE OG UDENLANDSKE ORDENSBÅND
MINIATUREORDNER OG MEDALJER
BÅNDSPÆNDER TIL UNIFORMER

HJEMMEVÆRNETS FORTJENSTTEGN - 25 & 50 ÅRS HÆDERSTEGN
HÆDERSTEGNET F. POLITIET - CIVILFORSVARET - BRANDVÆSENET
HOLMENS - HÆRENS - FORSVARETS OG FLYVEVÅBNETS HÆDERSTEGN
NIJMEGEN MINIATUREKORS OG MEDALJER
NIJMEGEN KRYDSBÅND OG BÅNDSPÆNDER
UN OG NATO KRYDSBÅND, BÅNDSPÆNDER OG MINIATURER

der mange opgaver for logistik tropperne, især for transportdelingen. De flyttede over nogle gange hele Camp Danevang til den nye danske lejr; Camp Einherjer på COB.

Det betød mange lange dage med masser af opgaver, men de blev grebet meget professionelt an, selvom der i denne tid også var nok andet at se til.

Da næsten alle ting var blevet flyttet, var det tid for os soldater, at tage den lille tur til den nye lejr. Alle var spændte på at se, om den kunne leve op til den meget behagelige Camp Danevang.

Da vi ankommer til Camp Einherjer, omkring den 20. januar, var det ikke lige det vi så, vi havde håbet på. Lejren var med andre ord ikke helt færdig, og grundet de mange maskiner, der kørte rundt i lejren, og den megen regn, så var det hele et stort mudderhul, og ikke særlig mange ting virkede. Det betød, at for at spise og gå i bad, skulle vi køre til en engelsk lejr ca. halvanden km fra Camp Einherjer.

De danske soldater er meget populære blandt børnene i Irak.

Da vi kom ud over startproblemerne i den nye lejr, og tingene begyndte at virke, kunne vi ellers begynde at gøre lejren "lækker" til hold 9.

Alt i alt har det været en rigtig god tur med mange spændende oplevelser, nye venner og nye erfaringer, der både kan bruges i militær regi eller i det civile.

Mange har valgt at fortsætte i forsvaret, og det kan jo være, det er de gode oplevelser, der har givet dem blod på tanden.

Regimentschef, oberst Christian Mollerup Schmidt, bød soldaterne velkommen hjem og takkede i sin tale for den flotte og dygtige indsats, soldaterne havde ydet under udsendelsen til Irak.

VELKOMMEN I ALMAS

Nordjyllands største specialforretning!

Alt indenfor jagt, fiskeri, rideudstyr samt hus og have

Jagt
• Stor faglig viden
• Alt udstyr til jægeren
• Egen skydebane

Fiskeri
• Stor faglig viden
• Stort udvalg til lystfiskeren
• Egen kastebane

Rideudstyr
• Stor faglig viden
• Alt til rytter og hest
• Tilpasning af sadler

Hus og have
• Stor faglig viden
• Stort udvalg
• Egen serviceafd. og værksted

almas

Aalborg
Gugvej 138
9210 Aalborg SØ
Tlf.: 96 33 03 00
Fax.: 96 33 03 01

Brønderslev
Markedsvej 136
9700 Brønderslev
Tlf.: 96 45 03 00
Fax.: 96 45 03 01

Hadsund
Industriparken 5
9560 Hadsund
Tlf.: 96 52 03 00
Fax.: 96 52 03 01

Åbningstider:
Man-fre 9.30-17.30
Lørdag 9.30-12.30

www.almas.dk

almas – din garanti for faglig service

Af seniorsergent Allan Overlade

Så kom der sne til Region Nord

Tirsdag den 20. februar kl. 1345 blev jeg ringet op af major Per S. Rasmussen som meddelte, at det eksterne sneberedskab nu var iværksat og at jeg var indsat som vagtleder.
Min opgave var umiddelbart at indkalde personel, som indgår i sneberedskabet, til at klargøre de pansrede mandskabsvogne (PMV'er) til umiddelbar indsættelse.
Der skulle gennemføres kontrolopkald til Falck inden kl. 1900 og alle besætninger var på én times beredskab fra kl. 2200.

Onsdag kl. 0605 blev de to første PMV'er indsat og skulle til henholdsvis Hjørring og Frederikshavn. Overkonstablerne (OKS) Jens G. Lausten og Thorsten Quist kørte mod Hjørring mens oversergent Hans Christian Have og sergent (SG) Leif E. Nielsen kørte mod Frederikshavn. Onsdag, først på eftermiddagen, bliver der yderligere kaldt tre vogne ud til henholdsvis Thisted, Hadsund og Aalborg. Der blev umiddelbart varslet yderligere 11 mand med henblik på evt. udskiftning af det allerede indsatte personel.

Kl. 0900 den 22. februar blev der indsat tre lastvogne i henholdsvis Hobro, Aars og Terndrup – personel fra 1. Logistikbataljon blev, ved SG Thomas H. Risager, sammensat og tog første indsættelse. Efterfølgende kom 5 HRUKMP, hårdt styret af PL Casper Thaarup, 1 HBUKMP under PL Troels Huulgaard og 2 HBUKMP ved KN Lars B. Juul på banen. De leverede en overvældende og konstant støtte til vagtlederen igennem hele perioden.

Sne i store mængder

Samme dag, i løbet af formiddagen, blev der indsat to GD med MP-personel styret af SG Daniel Haraldsson og omkring middag, blev der indsat seks GD; tre ved Beredskabscenter Aalborg og tre direkte ved Politigården i Aalborg. I løbet af aftenen blev en af vores PMV'er tappet for strøm og besætningen måtte afvente hjælp fra en anden PMV, idet de var indsat ca. fire km nord for Veddum og havde, i den forbindelse, passeret sne i mængder der gjorde, at Falck ikke kunne komme til undsætning.

I løbet af morgenen den 23. februar kom PMV'en, der indledningsvis var indsat i Frederikshavn, til undsætning og begge kunne fortsætte deres opgaver.

Sideløbende arbejde vagtlederen i nært samarbejde med PL C. Thaarup på, at tilvejebringe personel til henholdsvis SISU- og PIRANHA-ambulancer. Dette blev en realitet for PIRANHA'en allerede 22. februar ved middagstid. Her blev den indsat i Terndrup med sanitetspersonel fra 5 HRUKMP.

Vores IVECO bjærgningsvogne kom også i spil i løbet af dagen – sidst på dagen var første opgave, at bugserer en af

vores egne PMV'er hjem fra Skørping, hvor den var brudt ned i løbet af det første døgn, – den opgave løst OS Anders Bruun fra 3. HBUKMP i samarbejde med OS Søren Aarslew-Jensen, instruktør fra bjærgningskursus ved HLS.

Senere på aftenen blev der indsat yderligere en BJVG i koordination med OS Lars Borup-Jensen fra HLS.

De fik en startopgave der gik på, at en af vores egne PMV'er, PMV'en fra Frederikshavn, skulle bugseres til kasernen. Efter et PIT-stop på kasernen, hvor MMEK KS Morten Jørgensen fra 5 HRUKMP, klarede et filterskift med gamle reservedele oplagt af den nu pensionerede SSG Gunnar H. Pedersen – løb PMV'en tør for strøm på rastepladsen "Hjallerup Enge". Besætningen klargjorde, i samarbejde med Morten Jørgensen, PMV'en til bugsering. Nu var der kun fire PMV'er indsat.

Mange opgaver og lidt søvn

BJVG måtte dog først bjærge to sættevognstog, – en ved opkørselen til E39 mod Hirtshals og en anden i rundkørselen ved Kvickly. Alt sammen for ikke at hindre den heftige snerydning, som på det tidspunkt havde nået toppen.

Besætningen fra Frederikshavn blev sendt til køjs kl. 0030, men OS Hans Christian Have er ikke nem at stoppe, han meddelte kort: "Et bad og et par timer på skjoldet – så ringer I bare."

Det man skal have for øje er, at den besætning på det tidspunkt ikke havde sovet væsentligt, siden deres indsættelse 21. februar kl. 0600 og derudover, desværre, havde haft et antal "blindkørsler" i træk, dvs. kunden var bjærget på anden måde, inden de nåede frem, – noget der bare sker, fordi alle hjælper hinanden når uvejret sætter ind.

Det tog SG Leif E. Nielsen to mundfulde luft og et par kopper kaffe, at få ro på sjælen igen, efter 5. blind kørsel ved Hadsund, men også dette klarede besætningen.

Hjælp fra Høvelte

Kl. 1000 den 23. februar blev der yderligere indsat en SISU – den blev indsat i Terndrup og PIRANHA'en blev trukket til Aalborg. I løbet af formiddagen blev en PMV, G3 fra 1 LOGBTN, inddraget i indsatsen og hurtigt blev køretøjet kontrolleret af besætningen i samarbejde med OKS-1 Jannik K. Hansen fra 1 VEDLKMP, tjenestegørende i Høvelte, men i dagens anledning sneet inde i Aalborg.

Han tilbød sin ekspertise, som PMV mekaniker både A1 og G3. Han blev hurtigt "sjakbejds" i bygn. 55, hvor han forsøgte at få en af de to førnævnte PMV'er A1 i drift igen. Grundet mangel på reservedele blev det ikke en succes til stor ærgrelse for Jannik.

I løbet af dagen kom der ny besætning på PMV'en i Hadsund og de meldte lygtefejl i kørersiden, foran – hurtigt samlede (skruede af de havareret PMV) Jannik stumper under kyndig støtte fra PL Poul J. Kristensen og PL Søren Gandrup.

De forlod kasernen først på aftenen. Opgaven i Hadsund blev løst til UG+ og PMV'en blev igen operativ. I mellemtiden var der indløbet en fejlmelding fra Thisted på en PMV, der også manglede lys – "MEK'er –teamet" satte kursen mod Thisted, men det viste sig, at en PMV fra Skive var sendt til Thisted, som forstærkning, og dette var en G3 – teamet måtte, omkring midnat, opgive at få lys på køretøjet og returnerede til Aalborg, hvor de ankom kl. 0230.

I løbet af den 24. februar begyndte de indsatte styrker at blive trukket ud og returnerede til Aalborg Kaserner – de sidste poster, der blev lukket ned, var PMV'erne i henholdsvis Thisted og Aalborg. Disse var fastholdt indtil den 27. februar kl. 0800, hvorefter de forskød til henholdsvis Skive og Aalborg Kaserner.

Køretøjet i Thisted havde fået fejl, som vores ECH vurderede, at bælteværkstedet i Skive skulle behandle. Derfor kørte besætningen direkte på værkstedet med PMV'en og de blev afhentet og kørt hjem til Aalborg, hvor de trådte ud af beredskabet til middag.

Herefter var kun tilbage, at få styr på hvem og hvad der havde været indsat og hvorfor. Jeg havde, i hele perioden, fastholdt ("tilbageholdt") SSG Jacob W. Jensen, ADMBM 1 LOGBTN, til at styre den administrative side af beredskabet og uden ham, var der nok en eller to mand, der ikke havde fået sit navn eller fulde arbejdstid på listen.

Den første PMV blev meldt klar fra værkstedet den 28. februar, den blev afhentet på en KROGH af 1 LOGBTN den 29. februar. Således havde Region Nord, torsdag eftermiddag, igen fem PMV'er i beredskab – dette efter en hurtig og prioriteret indsats fra vores eget faglige led, i samarbejde med bælteværkstedet i Skive – vi mangler stadig to PMV'er fra værksted og yderligere to PMV'er, i garagen, har fejl.

Godt samarbejde

Som vagtleder vil jeg gerne, på firmaets vegne, sige tak for al den velvilje jeg blev mødt med under indsatsperioden, og jeg vil her også gerne udtrykke glæden over, at Aalborg Kaserner stadig – trods strukturændringen, kan samarbejde på tværs af organisationen. Personel fra følgende enheder deltog i indsatsen HLS, 1, 2 og 3 HBUKMP, 5 HRUKMP, 1 LOGBTN, GSE, 1 MPKMP, 2 MPKMP, GSU-MP, HHD ALB, FSUINF AAL, DANILOG (via HLS), JDR (via HLS), PSN på CU og hjemvendt personel fra KFOR.

Stabschefen fra Totalforsvarsregion Nord videregav en tilbagemelding fra et efterfølgende koordinationsmøde ved Politiet; at den netop overståede indsats havde været den bedste hidtil, specielt med henblik på omfanget og hurtigheden af støtten.

Roserne er hermed videregivet til enkeltmand – Forsvaret kan stadige et og andet….

Målet med 10 % kvinder

Af premierløjtnant J.H. JENSEN, delingsfører ved 2 HBUKMP.

Forberedelserne til det første hold værnepligtige i 2007 begyndte jo sådan set allerede, da vi hjemsendte Hold august 2006. Hvad kunne og skulle der gøres anderledes, og hvad skulle bibeholdes?
En stor fordel for kadren, (officerer og befalingsmænd red.) var, at de fleste af os nu havde prøvet det hele før, så kan man sige, at de fleste var bedre rustet til at modtage de nye soldater.

Chefen, næstkommanderende og hele kommandokontoret havde været i fuld sving før de egentlige forberedelser for delingsførere og gruppeførere begyndte ca. to uger før de menige ankom.
Ugerne gik med at tilvende de nye sergenter til det, nu at have to vinkler og en bue mere på skuldrene, end de var vant til fra sergentskolen, samt at få strømlignet uddannelsen i KMP, således at vi kunne leverer det bedst mulige produkt, nu når de menige troppede op.

Det store ryk ind
Den 5. februar kom så det store "ryk ind". Vi forventede lidt over 520 soldater, men ikke helt så mange mødte, men dog nok til at få de fleste stuer fyldt op. At få alle de soldater ud på kasernen, var lige en opgave for et regiment som Trænregimentet, da der skulle ret så meget kørselskapacitet til at få alle de mennesker transporteret fra Banegården til bygning 17, hvor registreringen foregik. Ikke kun 1 LOGBTN får logistikmæssige opgaver også HBUKMP får sådanne opgaver……

Efter registreringen blev de, noget forvirrede, unge mennesker fordelt til hhv. 1 og 2 HBUKMP, hvorfra de blev fordelt ud i deres respektive delinger, hvor de skal være de næste fire måneder.
Hele den første dag gik med registrering, iklædning, eksercits og lære hvordan man tiltaler, banker på og opfører sig som en soldat. Det må være en stor omvæltning for de fleste, at når man møder en på gangen, der ofte ikke ser ud som om vedkommende er meget ældre end en selv, skal rette sig op og sige "goddag hr. sergent!", og ikke bare en henslængt "hejsa, hvorn' går det?!" Men i skrivende stund, er de allerede kommet godt efter det. - Tror ikke, man oplever mange arbejdspladser, hvor en tilvænning og forvandling sker så hurtigt, men de nye soldater har selvfølgelig masser at lære endnu.

10 % kvinder
En anden ting, der gør dette års første hold soldater specielle er, at 2 UDDBTN/TRR modtog 39 piger, dette betød,

er nået

Tvillingerne Henriette og Katarina Holm fra Helsingør har valgt at søge nye udfordringer som soldater ved Trænregimentet. De to piger har gentagne gange været i forskellige medier, siden de mødte op på Hvorup Kaserne, den 5. februar.

at man for første gang skulle have piger i begge KMP, og ikke kun i 1 HBUKMP, som det hidtil har været tradition, og alle DEL i begge KMP er nu under indflydelse af det kvindelige køn. Så man kan sige, at 2 UDDBTN/TRR begynder at leve op til at have 10% kvinder i uniform, som Forsvarets mål jo som bekendt er.

Der er nu gået to uger af holdets HBU tid, og allerede nu er de unge mennesker, som sagt, begyndt at ligne soldater.

Den første uge var en meget turbulent affære, idet de gik fra den ene lektion til den anden, og så et hav af nye mennesker hele tiden, der hver især skulle give dem deres opfattelse af Forsvaret, og hvad de havde at tilbyde i forhold til den uddannelse, de nu skulle ud og modtage. Samtidig med det, skulle de jo lære hvordan livet som værnepligtig er. Her tænker jeg på, at bo 12 mand på en stue, hvilket jo ikke giver særlig meget plads til privatliv, overholde spisetider i CAF for ellers får man ingen mad og skulle ud og dyrke idræt, imens en sergent står og råber en i hovedet, fordi man ikke kan tage "strækkere", på den måde som han ser dem gennemført.

Der er vel ikke noget at sige til, at man føler sig en smule forvirret? Og ikke nok med det, så har man fået udleveret en masse stumper, som man nu skal lære navnene på, og holde styr på, for hvis man ikke gør det, så er det ikke småting NK/DEL truer med at gøre ved en!!

En begivenhedsrig dag

I skrivende stund, lakker vi mod enden af uddannelses uge to, som ligeledes har budt på en masse oplevelser.

For manges vedkommende har man skudt med et våben for første gang, har været i "felten" og har fået lov til at bære på sin udrustning en hel dag.

Den første feltdag sluttede bogstaveligе talt med et brag, da begge KMP fik lov til at lave en udpassage, hvor de blev samlet op i en PMV og blev kørt direkte ind i krigshelvede, hvor skuddene fra div. maskingeværer og bragene fra div. kanonslag kun blev overdøvet af en højtråbende befalingsmand, der sagde at nu skulle man se, at "få fingeren ud" og komme af sted!! Turen gik herfra imellem folk, der lå med lemmer og blod til højre og venstre, ned igennem et stort hul og en rask løbetur ned til Gilsigaard. Og efter en kontrol af, at alle var der, gik turen hjemad for at få vedligeholdt stumper. Alt i alt en meget begivenhedsrig dag!

Det tegner godt

Nu skriver vi snart uddannelsesuge 3, og kravene og tempoet sættes yderligere en tak op.

For 2 HBUKMP vedkommende står den i denne uge på de nye soldaters første overnatning i felten, som endnu en gang nok skal blive en oplevelse for de fleste, også henset til at det jo ikke er juli måned, vi har i øjeblikket!

Alt i alt tegner det godt for det nye hold værnepligtige, der er stadig meget at lære, men udgangspunktet er lagt solidt, og jeg er sikker på, at når vi hjemsender holdet til maj, har vi en god fornemmelse i maven over et godt produkt.

Fedtfattige mødesteder

Vi har åbnet endnu en restaurant,
hvor du kan nyde fedtfattig fastfood.
Nu kan du besøge os ved banegården
i Kennedy Arkaden, JF Kennedy's plads
– og som altid på Østeraagade 2

SUNSET Boulevard

Sunset Grill Menu
Grilled sandwich, pommes light & 0,4 l sodavand. Vælg mellem kyllingbryst & bacon eller skinke & cheddarost

52,-

FEDTFATTIG FASTFOOD

Aftenbuffet + All you can drink sodavand eller 2x1/2 liter fadøl

kun 99,-

Tilbuddet gælder alle dage efter kl. 17
ved fremvisning af militær id.

Pizza Hut

Østerågade 2 · Tlf. 98 139 055

Overlevelseskursus under arktiske forhold

Af oversergent Martin Andersen, Stabskompagniet/1. Logistikbataljon.

Det hele startede med, at jeg blev ringet op af min chef på en fridag først i december. Han spurgte om jeg kunne tænke mig at komme på et "vinterkursus" i Sverige. Det tog mig ikke mange sekunder at sige „ja".
I midten af december kom de første oplysninger om kurset fra bataljonen. Kurset var ikke længere bare et "vinterkursus", men derimod et overlevelseskursus under arktiske forhold!

Min rejse startede med fly fra Aalborg og mit mål var en lille by i Nordsverige, som hed Arvidsjaur. Mine forventninger var store, men jeg var også lidt nervøs for, hvad dette kursus ville "smide i hovedet" på mig af udfordringer.
Da vi ankom i Arvidsjaur lufthavn, hvor major Tony Gustavsson tog imod os - en stor gut, der senere viste sig at være vores kursusleder. Min kursusstart var ikke, som jeg havde håbet, da min kuffert ikke var med flyet. Jeg fik snakket med lufthavnspersonalet og de fandt ud af, at den stadig var i Stockholm, men de håbede på, at den kunne være fremme næste aften.

Da vi ankom til kasernen fik vi en lille rundtur og en kop kaffe sammen med majoren. Vi sad og snakkede lidt, og så spurgte majoren os, hvad vores funktion var. Da jeg sagde, jeg var forsyningsbefalingsmand ved 1. Logistikbataljon, spurgte han lidt overrasket: "Hvad laver en logistiksoldat på dette kursus ?" Jeg gav ham det bedste svar, jeg kunne, og vi blev hurtigt enige om, at alle soldater havde brug for grundlæggende militære færdigheder.

Tirsdag blev vi introduceret for instruktørerne. De var alle aktive "rangers" fra deres Rangerbataljon, som specialiserede sig i opklaring under arktiske forhold. Herefter skulle vi alle fortælle lidt om os selv, og det var nu, jeg bedre kunne forstå majorens bemærkning aftenen forinden. Alle de andre på kurset var enten fra specialstyrker, faldskærmssoldater, spejderenheder eller overlevelsesinstruktører.

Vi var i alt 27 mand på kurset - primært fra Estland, Letland, Litauen, men også fra Polen, Portugal, Tyskland og Danmark (kun lille mig).

Efter velkomsten var vi på depotet og blev iklædt. Herefter blev vi inddelt i grupper og fik så udleveret gruppemateriel. Min gruppe bestod af: To polakker, én tysker, én letlænder, to

estlændere og mig.

Da vi havde fået vores gruppemateriel, var programmet for resten af dagen lektioner i hallen. Vi fik bl.a. lektion i, hvordan man brugte en pulka (en slæde man trækker efter sig med sin gruppes materiel). Min bagage ankom denne aften klokken 20.00 – lækkert!

Onsdag startede med et godt foredrag om, hvordan kroppen reagerer ved kuldepåvirkning. Efter foredraget havde vi lektion i påklædning i gymnastiksalen, hvor instruktøren gennemgik de forskellige tøjlag. Løbende igennem lektionen skulle vi så tage det tøj på, som vi havde fået udleveret.

Sidst på dagen og om aftenen havde vi skitræning og lektion i, hvordan man reagerer over for forfrysninger. Efter de to første dage, var der ingen tvivl om, at de instruktører vi havde, var meget erfarne og utrolig dygtige til deres fag, og det var en fornøjelse at blive undervist af dem.

Orienteringsløb på ski

Der var IU dag om torsdagen. Vores gruppe på syv mand blev opdelt i to sektioner med henblik på den måde man bevæger sig taktisk på - der skal være en lille afstand mellem sektionerne i tilfælde af angreb. Hver sektion havde en pulka. Jeg kom i en tre-mands sektion med to polske officerer fra specialstyrkerne.

Vi havde bl.a. lektioner i patrulje på ski, formationer, korte pauser og lange pauser og oprettelse af skytte/underbringelseshul.

I starten var instruktøren forreste mand, men stille og roligt overtog gruppen selv ansvaret for at finde vej til den nye lektion. Da alle lektionerne var overstået, gav instruktøren hver sektion et orienteringsløb på ski, som vi havde tre timer til at gennemføre uden hjælp.

Orientering i et snefyldt landskab er meget svært. Alle de ting, som man normalt ville bruge, såsom veje, åer, stier og søer er væk, og man bruger primært højdekurver til at gå efter.

Sove alene i -30ºc

Vores første døgnøvelse var fra fredag til lørdag. Fredag efter appel fik vores gruppefører udpeget et punkt på kortet, som vi have to timer til at nå. Da vi kom frem, kunne vi se, at der stod to instruktører nede på en sø, hvor der var et 2x2 meter hul i isen, og vi fornemmede med det samme, hvad vi skulle. Vi lagde vores ski, pulka og rygsække og samledes nede ved hullet. Først gav instruktørerne en opfølgning på, hvordan kroppen reagerer ved ekstrem kuldepåvirkning, og herefter hoppede en af instruktørerne i.

Hak et hul i isen og hop i!! Ikke for tøsedrenge.

Øvefasen gik ud på, at vi afklædte os og tog en kedeldragt på. Så gik vi hen til et område - ca. 200 m fra hullet. Herfra skulle vi løbe ned til hullet, stille os ved hullet og blev så befalet til at tage et skridt frem. Når vi ramte vandet, der var ca. 1,8°c varmt, skulle vi først have styr på vores åndedræt. Normalt går der ca. 45 sek. før kroppen har vænnet sig til kuldepåvirkningen, og man har styr på åndedrættet. Når vi havde styr på åndedrættet, svømmede vi hen til kanten, og når vi så kunne tale igen, skulle vi anmode om tilladelse til at komme op. Hvis instruktøren mente, at vi havde styr på åndedrættet, fik vi lov til at komme op. Vi skulle komme op ved kun at bruge vores arme og skistave og derved trække os selv op af hullet samt tre meter væk fra hullet. Herfra skulle vi løbe de 200 m tilbage og tænde bål, før vi måtte skifte tøj. Det lyder nok meget koldt, men adrenalinen løb rundt i kroppen, så jeg mærkede det faktisk ikke. Til gengæld var ens fingre følelsesløse, hvilket betød, at det var umuligt bare at tage én tændstik fra æsken.

Senere nåede vi til operation "alene ulv". Vi blev nu delt ud med 300 m imellem os og skulle nu klare os alene i 15 timer. Vi fik udpeget vores område af instruktøren, og her skulle vi så selv lave bivuak, bålsted, spisested og latrin og så ellers være alene og holde os selv varm til næste morgen kl. 6.00. Dette var en slags kontroløvelse i de lektioner, vi havde fået de første dage.

Min nat gik ok, men jeg vil lyve, hvis jeg skrev, at jeg ikke frøs lidt. Det værste på dette kursus var, at stå op og trække i sit bundfrosne tøj og støvler i -20°c til -30°c.

Lørdag mødte vi de lokale samere, som har boet i Nordsverige og Nordnorge i 6.000 år. De lærte os om, hvordan de klædte sig i den ekstreme kulde og hvordan de boede i gamle dage. Herefter spiste vi sammen med dem, og maden bestod af rensdyrkød, der var blevet tilberedt på forskellige måder.

Rå fisk og rensdyrsuppe

Mandag til torsdag var vi på en øvelse. Vores første opgave var at klargøre vores "quincy", som er en iglo. Vi lavede en kæmpe bunke sne, som vi pressede ved hjælp af en mand, der stod på toppen med ski på. Når dette var gjort, skulle det ligge minimum et døgn. Herefter blev vi transporteret til næste opgave. Vi blev trukket i et tov efter et bæltekøretøj ca. seks km. Vi havde mange små holdt på vejen, da det var svært at holde balancen. Når én mand væltede, så væltede alle.

Tirsdag måtte vi ikke spise feltrationer, men skulle leve af mad fra naturen. Det første vi skulle, var at isfiske. Vi borede huller i søen og satte liner ud med madding. Da dette var gjort, fik vi en lektion i, hvad vi kunne spise fra træerne. Herefter var alle fra kurset samlet, da vi

skulle lære at slagte et rensdyr.

Vores middagsmad bestod af rå laks, som var frosset ned til -30ºc. Man skulle bare skære et lang filetstykke af , og spise det - ikke lige min kop te. Til aften fik vi rensdyrsuppe ud af det dyr, som var blevet slagtet. Dagen sluttede af med fælles spisning omkring et stort bål – fantastisk.

Onsdag morgen kørte vi ud til vores fiskehul, men der var desværre ingen, som havde fanget noget. Resten af dagen stod i orienteringens tegn. Først patrulje på ca. fem km. Her skiftede vi skiene ud med snesko og gik yderligere fem km hen til de "quincy", vi havde klargjort den første dag. Sneen var blevet helt fast, og man kunne nu bygge lige, hvad man ville. Vi fik lavet en lækker quincy til tre mand, og eftersom sne er et rigtig godt isoleringsmateriale, fik vi målt en indetemperatur på 0°c, selvom der var -26°c udenfor.

Inden vi gik i seng fik vi at vide, at vi skulle være klar kl. 5.00 torsdag morgen.

Næste morgen stod vi klar og vidste, at dette var sidste dag, men instruktørerne havde lige en sidste opgave: En ti km opgavemarch.

Da vi var klar med kortet og det hele, kom instruktøren og pegede på mig. Jeg var nu såret, og de næste to km skulle min gruppe trække mig i en pulka. Herefter var der en opgave i forfrysning, hvor halvdelen af gruppen skulle simulere en forfrysning i foden, og så skulle resten lave førstehjælp.

Til sidst var der "bare" 4 km hjem, som var på tid. Da vi ankom til kasernen, var alle færdige.

Eftermiddagen gik med evaluering af kurset - alle var enige: „Et fantastisk kursus og en stor oplevelse".

En oplevelse for livet

Godt træt i kroppen satte jeg mig i flyet den 26/1 kl. 6.15 og glædede mig til at se min kone og søn. Der var ingen tvivl om, at det havde været hårdt, men en oplevelse for livet, som jeg ikke ville have været for uden og helt sikkert også noget, jeg i resten af mit liv vil mindes med glæde.

Blandt de mange receptionsgæster var der fem MP-veteraner fra hold 1, her fotograferet ved datidens motorcykel og MP-uniform.
Fra venstre: Ejnar Rasmussen, Erik Stokholm, Niels Juul, Hans Fiil og Anders Nielsen.

60 år med de røde baretter

Militærpolitiet kunne torsdag den 8. marts fejre rund fødselsdag.
På denne dag, for 60 år siden, mødte de første MP'ere til uddannelse på Lundtofte Flyveplads, nord for København.

Dagen blev markeret med en flot parade, med efterfølgende reception, på Nørre Uttrup Kaserne, med deltagelse af Hærens samlede Militærpoliti, Trænregimentets og Militærpolitiforeningens faner og Prinsens Musikkorps.

Blandt de mange gæster var der ikke mindre end fem MP-veteraner fra Hold 1, der sammen med de nuværende MP'ere, tidligere skolechefer, MP-chefer og en række af Militærpolitiets samarbejdspartnere fejrede dagen på behørig vis.

Receptionen foregik i gymnastiksalen, hvor der var udstillet MP-materiel fra de sidste 60 år.

Her spillede også Prinsens Musikkorps, der til dagen havde fremskaffet et gammelt MP-signal, som de gamle veteraner så udmærket kunne huske.

En af de mere spektakulære gaver var denne "Kongejeep", der fremover vil indgå i MP-museets efterhånden ganske imponerende samling.

AKIF
- din idrætsforening orienterer

Den 29. januar 2007, ved den ordinære generalforsamling, blev de sidste brikker sat på plads hvad angår "besætningen," som skal drive den nye idrætsforening.

Sammensætningen kan læses på vores hjemmeside, som jeg en del gange i denne artikel vil refererer til: www.akif.dk

Det at gå fra tre til én idrætsforening, og få det hele sat i gang, er en større proces, og derfor må man, som medlem, væbne sig med tålmodighed her i starten. Vi har mange visioner, som nok skal blive afprøvet. Nye tiltag vil se dagens lys i den kommende periode.

Foreningens formål er, at fremme og vedligeholde interessen for den frivillige idræt inden for Forsvaret herunder Hjemmeværnet, at holde kontakt med tidligere tjenestegørende og fremme samværet mellem foreningens medlemmer, samt formidle medlemmernes deltagelse i konkurrencer under Dansk Militært Idrætsforbund (DMI) og andre militære og civile idrætsforeninger. Ligeledes er formålet med foreningen, at fremme sammenholdet blandt foreningens medlemmer, ved initiativer og arrangementer for disse evt. i samarbejde med kasernens og områdets øvrige foreninger.

Ovennævnte er vi godt i gang med, vi har for nyligt haft idrætsudøvere med i DMI´s mesterskaber i:

Indefodbold
Her det blev til flotte placeringer i top tre for "herresenior og damesenior". Ligeledes var vi repræsenteret med "yngre old boys". Desværre måtte vi erfare, at det kniber med at stille hold i de ældre årgange fra 40 år og opefter. Det vil vi gøre noget ved, så vi her til sommer kan stille et syvmands udendørshold i disse klasser.

Holdlederne, Bo Lassen og Jan Kristensen, er godt i gang med at spotte det aldrende personel. Målet her er, at genvinde det udendørs mesterskab i seniorrækken, samt deltage med hold i de øvrige rækker.

Volleyball
Her var vi repræsenteret med et herresenior- og et mixhold, igen med fine placeringer; 2. plads til herresenior og 3. plads til vores mix. Holdlederen Stefan R. Christiansen måtte erkende, at Fredericia var en tand bedre, samtidig med at de udnyttede reglerne med at anvende samme spillere på begge hold.

Vi kommer igen, allerede til DMI´s beachvolley mesterskab 28. og 29. august 2007.

Malurt
Desværre må vi også erkende, at enkelte tjenestestedschefer på kasernen, ikke helt har sat sig ind i FKO-direktiverne hvad angår tilladelse til at lade sit personel deltage i den tjenstlige idræt, herunder også i DMI stævner. Ærgerligt at vi, på trods af daglige skriverier og sundhedstriader, fortsat skal døje med den slags.

AKIF har selvfølgelig forsøgt på bedste måde, at overbevise den stedlige chef om, at hans enhed også er en del forsvaret, og dermed underlagt FKO direktivet, dog uden held hidtil.

Andre aktiviteter: AKIF giver også sine medlemmer andre fordele, her blot et par enkelte:

• Ishockey: AKIF råder over 2x2 billetter, der udloddes, når AaB spiller hjemme.

• Fodbold: AKIF råder ligeledes over 2x2 billetter, der udloddes blandt medlemmerne, når AaB spiller hjemme. Ligeledes vil der her i forårssæsonen blive udvalgt en kamp, hvor AKIF råder over 100 billetter. Disse vil blive sat til salg til rene AKIF priser.

• AKIF har gennemført to salgsaftener med løbetøj. Der vil blive gennemført yderligere, således medlemmer og deres pårørende kan erhverve sig dette til meget nedsatte priser.

• AKIF planlægger at gennemføre to fredags-orienteringsmøder i samarbejde med de to fællesmesser i juni måned. Her kan man komme og høre mere om såvel messe som idrætsforening – og mon ikke vi får slagtet et par grise til lejligheden.

• AKIF arbejder også på, at sommerudflugten går til Fårup Sommerland, hvor den ene af de tre tidligere foreninger, havde en tradition med en sådan sidst på sæsonen.

Motionscentrerne

Hvorup: Dette er for tiden meget anvendt, dels af det værnepligtige personel, men også mange andre anvender det. For mange glemmer desværre at rydde op – hvilket giver rengøringspersonalet store problemer. Så derfor: Hjælp os med at sige til de andre, at de skal rydde op.

Centeret her står for at investere i 3-4 nye maskiner. For at benytte dette center opkræves der brugerbetaling på kr. 30,00 således den samlede kontingentsats lyder på kr. 40,59.

Nørre Uttrup: Det midlertidige center, som er etableret i fægtesalen, benyttes også flittigt og kan benyttes af alt personel. Her opkræves der ikke kontingent. Alligevel kniber det også her med op-

rydningen. Så hjælp en kollega med en påmindelse om oprydning.

Hele området omkring motionscentrene er lidt uvis, idet HOK, i samarbejde med FSU og CFI, har varslet ændringer i form af, at forsvaret nu vil overtage alle centre på forsvarets etablissementer og drive disse. Hvordan, hvorledes hvornår og hvem der skal gøre det, melder historien intet om. Rygterne siger, at det stedlige LSE skal varetage driften. Vi får se; vi agter, som idrætsforening, ikke at sidde stille ret meget længere. Så vi retter snart henvendelse gennem vores organisation til HOK og FSU.

Salonskydebanen og skydning generelt

Her er blot at sige, at der skydes på salonskydebanen hver torsdag mellem kl. 1800 og 2130. Ligeledes er der etableret skydning med grovpistol på den udendørs skydebane ved Lindholm høje. Se nærmere om tider på hjemmesiden. Kontaktpersonen her er Lars Borup - Jensen

Medlemskab

Er du i tvivl om medlemskab, så er det månedlige kontingentet følgende:

• Kr. 10,31 ordinært medlemskab af AKIF
• Kr. 40,59 ordinært medlemskab af AKIF samt mulighed for at benytte motionscenteret på Hvorup Kaserne.

Og husk din familie på bopælen kan også blive medlem, og deltage i DMI mesterskaber.

Medlemskabet kan etableres, ved henvendelse til medlemsregistratoren Vivian Jørgensen på 98 19 73 45 eller TRR-GSE06.

PERSONELNYT

60 års fødselsdag:
Seniorsergent Gunnar Harry Pedersen, 1/1 2007
Major Jan Worm-Leonhard, 13/1 2007

Jette og Jan Worm-Leonhard.

Hæderstegn:
Efterfølgende er den 19. december 2006 dekoreret med Médaille de la Défense nationale for god tjeneste ved KFOR:
Oberstløjtnant A.P. Sundahl
Premierløjtnant S.A. Larsen
Sergent M.M. Penby

Materielforvalter Egon Nørgaard er, den 10. december 2006 benådet med fortjenstmedaljen i Sølv.

Pensionering:
Major Jan Worm-Leonhard og Seniorsergent Gunnar Harry Petersen den 31/1 2007

25 års jubilæum:
Seniorsergent K. Klæstrup, den 23. marts 2007.

Travlhed i bestyrelsen

Af formand Bent Frisk.

Foråret er kommet. Det betyder travlhed i bestyrelsen. Den sidste indsats, inden vort årlige jubilarstævne, er sat i gang. Vi har i år kontakt til over 1800 jubilarer, så vi forventer – og ser frem til - et stort fremmøde som tidligere år.

Igen i år har vi fornøjelsen af at kunne præsentere Prinsens Musikkorps, der i gymnastiksalen vil underholde os inden middagen.

Bestyrelsen forsøger hele tiden at udbrede kendskabet til foreningen, derfor har vi i år valgt at medsende foreningens blad til alle de jubilarer, vi har fundet. Derved håber vi på, at give nogle af de gamle trænsoldater, der ikke er medlem, lyst til at melde sig ind.

Spar penge – bliv medlem

Som medlem deltager du i vores arrangementer til en fordelagtig pris, idet det er foreningens filosofi, at kontingentindtægterne skal komme medlemmerne til gode. Er du medlem af foreningen, sparer du kr. 65,- på jubilarstævnet. Har du ledsager med, kan beløbet ganges med to, og besparelsen ryger op på kr. 130,-. Er du en af de gamle trænsoldater, der endnu ikke har fået dig meldt ind i soldaterforeningen, så benyt dig at muligheden. Betaler du kontingentet på kr. 125,- sammen med tilmeldingen til jubilarstævnet, kommer du med til medlemspris.

Husk at komme i god tid, da der kan opstå kø ved registreringen på soldaterhjemmet. Tingene har det med at trække ud, når man skal registreres samtidig med, at man lige skal have en snak med gamle kammerater.

Selv om vi har kontakt til over 1.800 jubilarer, kan vi have overset et par stykker, vi er jo kun mennesker. Skulle du derfor kende en gammel trænsoldat, der har jubilæum, så kontakt os, og vi vil sørge for, han også får muligheden for at deltage.

Fortiden er ikke uvæsenlig

Historien om tiden som soldat i Tyskland, som vi har bragt i de sidste numre af Trænsoldaten, er nu i sit fjerde afsnit ud af seks. Fra bestyrelse skal der lyde en stor tak til forfatteren og samtidig en opfordring til andre gamle trænsoldater, om at sende lignende indslag.

Vi har gennem årene haft soldater i mange lande. Det kunne være morsomt at høre, hvilken oplevelser de har haft.

Ud fra de rigtig mange positive tilkendegivelser vi har modtaget, tror vi på det kunne være en god ide.

Så Trænbisser, kom nu ud af busken. Er du ikke helt klar over hvordan "den skal skæres", så tag notater m.v. med til jubilarstævnet.

Vel mødt til en god og minderig dag, lørdag den 12. maj.

Annonce

Vestergaard

Ta' med til

Soldaterforeningens Jubilarstævne

Lørdag den 12. maj 2007

10.30 (senest)	Samling på KFUM´s Soldaterhjem, Høvejen 48, 9400 Nørresundby.
11.00	Indmarch på kasernen med Prinsens Musikkorps og fanerne i spidsen.
11.15	Regimentschef, oberst Christian Mollerup Schmidt, overtager styrken og udleverer jubilarmedaljer til fremmødte jubilarer.
12.00	Kammeratligt samvær og mulighed for at bese kasernen.
12.50	Dørene til gymnastiksalen åbnes. Samlet indgang i jubilarårgang.
13.00	Underholdning ved Prinsens Musikkorps.
13.30	Spisning i gymnastiksalen for jubilardeltagere samt indbudte gæster.

Menu

Sild på is m/ kartofler og smør
Boeuf Stroganoff m / ris og salat
Ostesnitte
Kaffe
1 øl eller vand samt en snaps

Arrangementet slutter kl. 18.00.

Prisen for hele arrangementet inkl. jubilarmedaljer er kun kr. 150,- for medlemmer.
For ikke medlemmer er prisen kr. 215,-

Beløbet kan indsættes på giro 625-2826.
Husk ved indbetaling at påføre navn, antal personer og evt. kontingent.
Sidste frist for tilmelding er mandag den 23. april 2007.
Skulle der være spørgsmål vedrørende jubilarstævnet, kan du ringe på tlf. 40 79 06 55.
Husk: kvittering/dokumentation for betaling gælder som adgangsbillet.

Da vi af erfaring ved, at der kan opstå kø ved registrering på soldaterhjemmet, anmoder vi om, at deltagerne kommer i god tid.

KFUM´s soldaterhjem vil være åben fra morgenstunden.

Den Danske Brigade i Tyskland

Sekondløjtnant H. Nielsen ved 7. Regiments 12. Bataljon og sekondløjtnant K. Romme ved 2. Regiments 13. Bataljon udsendtes med Den Danske Brigade til Tyskland som en del af Danmarks bidrag til besættelsen af landet i 1947.
Deres erindringer og notater fra tjenesten på hold 1 i brigadens 10. bataljon bringes i TRÆNSOLDATEN i seks afsnit. Her følger 4. afsnit, redigeret af pensioneret major, Palle Olesen.

Fortsat uddannelse

Kompagniet pålægger mig at lave en to-døgns terrænøvelse. Gemte "dokumenter" viser:

Øvelsens formål:
Indøvelse af nedenstående discipliner.

a Terrænløb ca. 27 km.
b Hurtigmarch m. Oppakning (10 km).
c Afstandsbedømmelse.
d Hvem-Ved-Hvad Konkurrence.
e Sikkerhedstjeneste.
f Gruppen i forsvar.
g 500 m Løb.
h Skydning.
i Feltbane.
j Skitsetegning.
k Ordonnanstjeneste.
l Militær anstand.

Opslag på kompagnitavlen:
Instruktion til Terrainløbet
11/8 – 12/8 1947.

Der stilles i Aften paa Stuerne Kl. 19.45.
Paaklædning: Marchdragt (Battledress) med Brødpose.
Bagagetornysteret indeholder:

1. Stk. Tæppe.
1. Sæt. Drejlstøj.
1. Stk. Regnslag.

I Brødposen: Kogekar, Drikkekrus og Spisebestik.
Deres Bagagetornyster skal være mærket med tydeligt Nummer o.s.v.

Der stilles m. Hue, Hjelm på Tornysteret og hver Gruppe stiller med Rekylgevær. Hjælpere medfører ikke Hjælpersystem, og Geværskytte 4 og 5 medfører kun to Magasinposer.
Gasmasken bliver også hjemme.
Hver mand husker: Personkort, Papir, Blyant og Sløringsnet (om muligt Snor).
Kl. 19,50 stiller Gruppeførerne på Samlingsstuen til Lodtrækning om Startnumre.
Umiddelbar efter Aftensspisning klipper hver Mand Mærket "11" af sit Kaffekort, og afleverer dette til sin Gruppefører, der igen afleverer dem paa Kornet M. Markers Kvarter senest Kl. 18,15.
Markskade må ikke på nogen måde forøves.
Som præmie for den vindende Gruppe er udsat 1. pk. Cigaretter pr. Gruppemedlem.
Grundet paa at Tivolirevuen kommer i morgen Form. har vi maattet afkorte Løbet en Del, men det er der jo sikkert ikke nogen der har noget imod.
Appel til d`Herrers Sportsaand.

Torsdag aften havde vi besøg af weekend-hyttens kor og orkester med Ellen Gottschalk og Tao Michaelis med flere. Det var mægtig godt. Bagefter var der stor fest i officersmessen, hvor der også blev givet nogle numre.
På tirsdag kommer tivolirevyen med *Ibbermand* (Ib Schønberg), så nu er der ved at komme gang i de forskellige turneer og andre arrangementer. Det skal nok hjælpe med til at holde humøret højt.

Nogen har trukket vod i kasernens store branddam. Det resulterede bl. a. i bjærgningen af en fejlfri **Willys jeep**, der efter sigende den dag i dag er kørende et sted i Jylland, men hvor ? - Også en meterhøj broncebuste af selveste Hitler så dagens lys! - busten blev ærgerligt nok slået itu. En sådan souvenirer ville havde gjort sig i dag!

Mine faste holdepunkter i døgnet er nogenlunde sådan: op kl. 06.30, derefter over i messen til morgenmad, sædvanligvis bestående af havregryn med mælk, en stor balje kaffe og et stk. franskbørd med ost eller marmelade.
Formiddagen går med forskellige øvelser. Kl. 11.30 er vi i messen til frokost, hvor den lille lune ret meget ofte er brasede kartofler med spejlæg.
Kl. 13.30 er jeg igen ved min deling til diverse former for idræt, boldspil, på feltbanen, eller måske, når det er rigtig varmt, ved swimming-poolen.
kl. 18.00 står vi omklædte bag vor stol i messen og når oberst von Freiesleben har sat sig, sætter hele salen sig. Når obersten begynder at spise, starter alle vi andre også med at køre ind.
Som et lille festligt indslag skal medtages: En aften hvor brigadens chef, general R. Allerup, spiste sammen med os i officersmessen og vi var kommet til

kaffen efter middagen, opdagede en af de tyske ungtjenere, at der manglede en theske ved generalens kuvert. Han udbrød prompte: *Ach entschuldigen, ich komme sofort mit eine Plumrepind.* Der er vel ikke noget at sige til at generalen så noget desorienteret ud. Vi andre måtte skyndsomt finde en grimasse, der ku' passe. Vi havde nemlig lært de unge tjenere nogle danske ord, som de kunne benytte sig af, deriblandt at en theske hed en plumrepind.

Den 24. august. Efter herlige orlovsdage sammen med min elskede var det hårdt at skulle herned igen. Det var som om humør-barometret sank længere og længere ned, jo nærmere vi kom Aurich. Og da mine gode løjtnantskammerater bestemte at vi skulle have en udflugt til en af de østfrisiske øer, **Norderney**, sagde jeg at det var uden mig. Mit ellers gode humør og optimisme kom ikke tilbage så længe vi var hernede.

Heldigvis fik de mig overtalt til at tage med, for det blev vel nok den bedste tur vi endnu havde haft hernede. Vi startede en morgen pr. auto til den lille by Nordeich. Herfra er der en times sejlads til den skønneste af de Frisiske øer, Norderney.

Sejlturen derover kostede 5 rigsmark, men vi klarede betalingen med 2 stk. cigaretter pr. mand. Det er umuligt at beskrive hvor smukt og mondænt alt er derovre. På det mægtige **Hotel Nordseebad**, som var beslaglagt af englænderne og tillige fungerede som officersklub, var der så flot, at hotellerne i Wilhelmshaven og Oldenburg helt blegner. Det meste af dagen lå vi ved stranden med rådighed over egen stor strandstol ligesom på Fanø. Alle stole var nummererede, så det var let at finde sin egen stol igen. Det højeste kurvestolsnummer jeg registrerede, var 1934, så der har nok været 2000 stole i alt og der var folk i dem alle. Det var herligt at bade i rent nordsøsaltvand og blive stegt af solen bagefter. Til hotellet hørte også en mægtig svømmehal med kunstige bølger drevet af turbiner.

Vi fik i øvrigt fortalt at hotellet tidligere havde været Kejser Wilhelms foretrukne sommerresidens og at Norderney i begyndelsen af dette århundrede var kendt som *Bad der Könige* og et træffested for adel, diplomati og andre prominente gæster fra ind- og udland.

Tidligere tiders gæster såsom kejser Wilhelm, rigskansler Fürst Bernhard von Bülow, digteren Heinrich Heine og flere medlemmer af det engelske, hannoveranske kongehus nævntes med ærefrygt. Og nu var hotellet så blevet engelsk officersklub!

Vores fridag på Norderney var så berigende at vi blev agterudsejlet af færgen da vi skulle returnere, men for 20 Kings cigaretter sejlede færgen en ekstra tur med os alene.

Den 29. august. Vi fremstilles ved en parade for Rhinarmeens chef, Lt-General R. L. McCreery (KCB, KBE, DSO, MC).

Generalens ordener omfatter:

KCB: Knight Commander of the Most Honourable Order of the Bath.

KBE: Knight Commander of The Order of the British Empire.

DSO: Distinguished Service Order.

MC: Military Cross.

Bataljonen har haft en udrykning til en jugoslavisk flygtningelejr ved Esens, hvor de internerede jugoslaver truede med mytteri på grund af flytning af lejren til Hannover. Udrykningsstyrken bestod af dele af 3. kompagni og 4. eskadron. Alt forløb roligt.

Den 5. september. Generalinspektøren for fodfolket, Generalmajor A. C. C. Sørensen, ankommer for at inspicere regimentet med to dage i hver garnison.

Den 10. september. Stort party med englænderne i **Silver Bugle Club**, hvortil den danske messe leverede smørrebrød. Englænderne var dybt imponerede og da vi fortalte at sådan levede vi til daglig, gjorde det dem ikke mindre imponerede.

Det meste af aftenen sad jeg ved siden af en englænder, der var ansat i **CCG** (Control Commision Germany). Han var tidligere kaptajn og havde gjort hele krigen med, han var ikke kedelig at høre på.

I løbet af aftenen fik vores bataljonschef, oberstløjtnant Bjørndal Christensen, den geniale ide at vi skulle synge *In the night clime and cold* for vore engelske venner. Det gjorde stormende lykke! Og jeg husker jeg fik smuglet en flaske fransk champagne med ud af huset.

Den 13. september. *Fiffer-revyen* er på besøg. Den skabte en mægtig stemning. *Jeanita Melin* sang bl.a. *Det bedste lille sted i verden*, som senere blev *vores* melodi. Sådan et friskt pust hjemmefra liver op i hverdagen. Om aftenen havde vi som sædvanlig en lille fest i messen, hvor kunstnerne også deltog.

Læs videre i næste nummer af TRÆNSOLDATEN.

A/S Andersen & Langfeldt
- også her med underholdningsautomater
Århus: Kontor - Udstilling - Værksted
Tværskiftet 9 - 8330 Beder - **Tlf. 86 93 77 11** - Fax 86 93 77 99

ISSN 05243

SIKKERHED, HURTIGHED OG FREMKOMMELIGHED

Mineryddere og pansrede maskiner til entreprenørarbejde eller materialetransport. HYDREMA leverer innovative løsninger til felten.

HYDREMA

Hydrema'en er en af dine trofaste støtter i Forsvaret.
Vi vil også gerne være det i dit civile liv,
derfor støtter vi

InterForce

TRÆNSOLDATEN

UDGIVET AF TRÆNREGIMENTET

Nummer 2 Juni 2007 61. Årgang

TRÆNSOLDATEN

FREMSYN - STYRKE - VILJE

***Redaktion**:*
Ansvarshavende redaktør:
Major P.S. Rasmussen

Redaktør
Journalistik, lay-out og foto:
Overkonstabel Palle Strandgaard (PaS)

Sats/skrivning og korrektur:
Overkonstabel Palle Strandgaard (PaS)
Assistent Trine Nielsen

Postadresse:
GARNISONSSTØTTEELEMENTET
Trænregimentet, Aalborg Kaserner
9400 Nørresundby
Tlf.: 9819 7344
E-mail: pallestrandgaard@hotmail.com

Kontaktperson ved Trænregimentet/
Jyske Trænregiments Soldaterforening:
Hr. Bent Frisk, Tlf.: 40 79 06 55
E-mail: frisk@klarupnet.dk

Tryk:
Vestergaards Bogtrykkeri

Oplag: 4.500 expl.

Trænsoldaten er et personaleblad for personel ved Trænregimentet og Hærens Logistikskole samt foreningsblad for Trænregimentet/JyskeTrænregiments Soldaterforening.
Redaktionens meninger må ikke tages som udtryk for hverken regimentets eller skolens officielle standpunkter, ligesom redaktionen ikke behøver at dele den opfattelse, forfatterne af diverse indlæg giver udtryk for.
Redaktionen modtager gerne indlæg af enhver slags. Anonyme indlæg optages ikke, men anvendelse af mærke er tilladt.

Næste nummer udkommer

medio september 2007

Deadline: 24. august 2007

Indhold nr. 2/2007

3 De danske soldater er yderst professionelle

4 Stor beslutning – men en herlig oplevelse

6 Ny fane til naboen

7 Alle burde prøve en uge ved Forsvaret

8 Logistikken skulle være på plads

12 Gensyn tre måneder efter

13 Skarp mission eller badeferie

16 Den sidste øvelse før hjemsendelsen

18 Mange valgte at blive

19 I Trænregimentets fodspor

23 Den første runde fødselsdag

24 Konstabelelev på den fede måde

26 AKIF - din idrætsforening orienterer

26 Tre AKIF-mesterskaber i hus

26 AKIF i Sverige

27 Årets kvindelige idrætsudøver

27 Personelnyt

27 Fornem hæder til feltpræst

28 Endnu et vellykket jubilarstævne

30 Den Danske Brigade i Tyskland

Forsiden:
Hundredvis af erhvervspraktikanter besøger hvert år Trænregimentet. Læs en af beretningerne på side 7.

De danske soldater er yderst professionelle

Det er blevet tid til at hjemsende endnu et hold værnepligtige – eller rettere hjemsende de 70 % der ikke valgte at skrive kontrakt om en sergentuddannelse eller en reaktionsstyrkeuddannelse. Det betyder, at over 100 unge mennesker har valgt en kortere eller længere karriere i Forsvaret. Det er i den forbindelse glædeligt at se, at de relativt mange piger, der valgte at udnytte deres værneret, har den samme høje rekrutteringsprocent.

Men der er også brug for dem ude i Hæren – både til de internationale operationer og til opbygningen af den stående reaktionsstyrke i 1. Brigade og ved DANILOG. Selvom vi nu er i gang med det sidste hold i den nuværende IRAK-mission, skal der bygges op i Afghanistan. I første omgang, til to kampunderafdelinger og senere måske endnu én. Det betyder mere logistik og mere Militærpoliti.

Og nu vi er ved det internationale, så har jeg netop været på "rundtur" til de soldater af Trænregimentet, der er udsendt til Kosovo og Irak. Det har, som altid, været en dejlig oplevelse at møde soldaterne ude i missionen og høre om deres dagligdag og ikke mindst se den professionalisme, der bliver lagt for dagen i opgaveløsningen. Og det er, uanset om det er gamle erfarne folk, eller det er de unge nyuddannede soldater, det drejer sig om.

En af de allerbedste oplevelser havde jeg på vejen fra den danske lejr, Camp Einherjer på Basra Airstation og ned til grænsen til Kuwait. Vi kørte om natten i en lille konvoj, og jeg fik lov til at køre sammen med den sanitetsgruppe, der indgik i kolonnen.

Gruppen var bemandet med fire HRU soldater fra Trænregimentet, da deres gruppefører var hjemme på leave. Vi kørte i et Piranha sanitetskøretøj, så det var muligt at tale sammen undervejs og også under det længere hvil, vi holdt på den ca. fire timer lange tur.

En af soldaterne fortalte mig, hvordan han både før og under sin værnepligt ofte havde opfattet danske soldater, som en slags "søndagskrigere", der nok ikke havde den fornødne uddannelse og det rigtige materiel til at deltage i operationer som den i Irak. Han havde imidlertid revideret denne opfattelse meget kraftigt, efter han selv havde gennemgået reaktionsstyrkeuddannelsen og derefter var blevet udsendt til Irak. Hans erfaring var nu, at danske soldater var yderst professionelle og at de materielmæssigt var fuldt på højde med – og måske endda lidt bedre, end det han havde set ved både de engelske og amerikanske styrker i området.

Meget bedre ros kan vores uddannelsessystem vel næsten ikke få!

På turene ude i missionerne bliver man naturligvis også mindet om den risiko, der altid er til stede, når der udsendes danske bevæbnede enheder for at holde ro og orden ude i verden.

For eksempel når man står på en høj bakketop nord for Mitrovica i Kosovo med en fantastisk udsigt ved mindestenen for OKS Susanne Lauritzen, der mistede livet i 2003, da en SISU PMV væltede rundt og hun kom i klemme i lugen.

Eller når man for femte gang på én dag må kaste sig fladt ned på maven i Camp Einherjer, fordi de irakiske oprørere igen sender raketter mod det store lejrkompleks.

Det er en risiko, som soldaterne lever med hver eneste dag, og at de alligevel formår at løse deres opgaver 100 %, er kun med til at forøge min respekt for den opgave, de løser på Danmarks vegne. De gør, for mig at se, rigtig god brug af

FREMSYN – STYRKE – OG VILJE

Christian Mollerup Schmidt

Stor beslutning – men en herlig oplevelse

Af Ulla Larsen, hustru til vor tidligere regimentschef, oberst Flemming Larsen, der p.t. forretter tjeneste ved NATO-hovedkvarteret i Napoli.

Da vi i 2004 fik muligheden for fire år i Napoli sagde vi straks ja. Allerede i 1980-81 opholdt vi os ét år på Cypern, og da det var en rigtig god oplevelse, talte vi ofte om, at vi kunne tænke os at prøve et ophold i udlandet igen.
Nu kom så muligheden og for os var det et godt tidspunkt. Alle vore børn var flyttet hjemmefra og havde etableret sig, og da vi fortalte dem om udlandsplanerne, var de straks positivt indstillede, og de glædede sig til ferier og oplevelser i det syditalienske.

Da den første rus havde lagt sig, kom så alle overvejelserne. Jeg skulle forlade mit job, som jeg var meget glad for; huset skulle sælges eller udlejes; vore mødre er oppe i årene og var ikke glade for at vi skulle så langt væk; og sidst men ikke mindst, vores tre børnebørn.

Der ville gå lang tid imellem vi så dem, vi ville gå glip af en masse oplevelser med dem, ville vi kunne opretholde en god kontakt med dem osv. osv. Overvejelserne var mange og samtidig syntes vi, det var spændende, at skulle prøve noget nyt.

Da alle de praktiske ting var ordnet, og vi i august 2005 var klar til at køre sydpå, var vi lettede over, at alt var ordnet. Vi glædede os, men samtidig var vi lidt beklemte ved, at skulle forlade børn og børnebørn.

Hvor er her grimt

Jeg kendte ikke meget til Italien – og slet ikke til Napoli – jeg havde besøgt Flemming nogle gange, mens han var på NATO Defense College i Rom, men ellers var det mest fra venner og bekendtes begejstrede omtale af Toscanas idylliske bjergbyer, den smukke Amalfikyst mv.

Lad mig sige det med det samme – det var ikke hvad jeg havde forestillet mig.

Da vi nærmede os Napoli, og området, hvor vi skulle bo, var min første tanke – hvor er her grimt – hvor er alle de små hyggelige byer, hvor er palmerne og blomsterne. Det eneste jeg så var biler, biler, biler og dynger af affald, hvor flokke af vilde hunde rodede rundt.

Da vi kom op til "vores" hus, blev det dog lidt bedre. Her var grønne omgivelser med vinmarker, frugtplantager og der var pænt og rent.

Nu fulgte igen dage med praktiske gøremål: Udpakning, tilvejebringelse af ID-kort, tilmelding til den italienske sygesikring osv.

Vi fik bestilt telefon og internetforbindelse og glædede os til at få dette tilsluttet, men ak – det italienske bureaukrati betød, at der skulle gå to måneder endnu, før vi kom i kontakt med omverdenen.

Det var hårdt ikke at have kontakt til dem derhjemme udover mobiltelefon og breve.

Der var mange nye ting at forholde sig til. Det kom nok bag på mig, at praktisk talt ingen hernede taler engelsk, så kommunikationen i starten med vore værtsfolk og i butikker foregik ved hjælp af tegnsprog og enkeltord, så det var bare med at få tilegnet sig de mest almindelige italienske gloser.

Den sindssyge trafik

Da vi kom herned og første gang kørte i den sindssyge trafik, var min første melding – her kommer jeg aldrig til at køre bil. Jeg blev dog hurtigt klar over, at det var en nødvendighed, hvis jeg ikke ville sidde alene hjemme hver dag eller være afhængig af de andre danske piger. Så i januar 2006, da jeg kom tilbage fra juleferie i Danmark, holdt en "Fiat" – selvfølgelig - og ventede på mig. Den første tur var med Flemming ved siden af, men allerede næste dag var jeg på egen hånd, da jeg startede på italienskkursus.

Når man har kørt et par gange hernede er det faktisk ikke slemt, man skal bare være forberedt på, at alt kan ske, og som oftest også gør det. Napolitanernes holdning er, at hvis der ikke kommer nogen fra siderne, hvorfor så holde for rødt. Hvis man kan se der er kø forude, bakker man – på motorvej vel at mærke – til nærmeste frakørsel. Nødsporet bruges ofte som ekstra overhalingsbane osv. osv. Med andre ord, man skal have et øje på hver finger. Til gengæld er napolitanerne rigtig gode til at give plads for hinanden og tage hensyn når man skal ud fra sideveje, indkørsler og lignende, så trafikken glider og man oplever ingen aggressiv opførsel.

Larmende og kaotisk, men spændende

Som sagt begyndte jeg italienskkursus og det var dejligt at komme i gang med

noget. Jeg kommer aldrig til at tale flydende italiensk, men vores timer er rigtig sjove, og da vi er fra mange forskellige lande, får vi et godt indblik i de forskellige landes kulturer og taler meget om for eksempel kvindernes vilkår, sundhedsvæsen, uddannelse, børn mad mm. Det burde selvfølgelig foregå på italiensk, men ofte "snyder" vi lidt og slår over i engelsk, så alle har en mulighed for at følge med.

Efterhånden som vi blev etableret i hus og på job, begyndte vi at udforske vores nye hjemegn og det viste sig hurtigt, at Napoli er langt mere end kaos og affald. Der er mange rigtig smukke steder heromkring og det er et meget spændende område både geografisk og historisk. Første gang man står og kigger ned i krateret på Vesuv er fuldstændig fantastisk.

Selve Napoli by er også et spændende bekendtskab. Den er larmende og kaotisk, men også meget charmerende og helt sin egen. Byen er endnu ikke meget "turistet", og når man kommer som turist, kan man nogle gange få det indtryk, at man nærmest er til besvær.

De store handelsgader ligner selvfølgelig den slags gader i hvilken som helst anden storby, men går man ind i den gamle del af Napoli "Spacca", forekommer det én, at Napolitanerne lever her, som de altid har gjort.

Gaderne er smalle og mørke og selvfølgelig med vasketøj hængende på snore over gaderne eller ud fra altanerne. Der er masser af små specialbutikker – pasta, brød, mozzarella, skinke osv. og mange små håndværkerværksteder – gørtlere, rammemagere, møbelpolstrere, snedkere, smede osv., kort sagt, der er masser af atmosfære.

Forhåbentlig vil man kunne opleve den slags mange år endnu. Skrækscenariet er, at der kommer en med en masse penge og omdanner de små butikker og værksteder til gallerier og butikker med kunsthåndværk, for turisternes skyld.

Hjælpsomme og venlige

Vores første indtryk af Napolitanerne var, at de er meget lukkede og ikke særligt imødekommende overfor fremmede. Med tiden viste det sig imidlertid, at det ikke helt holder stik. Tværtimod har vi oplevet dem som utroligt hjælpsomme og venlige. Vi har været ude for, når vi har spurgt én om vej, at vedkommende har sat sig ind i sin bil og eskorteret os til vores bestemmelsessted.

Ulla og Flemmings domicil i det italienske.

Hvis man står i byen med et kort og ser lidt forladt ud kommer folk ofte og spørger om de kan hjælpe – på italiensk vel at mærke.

Når man først kommer hertil fra en travl, hektisk og ofte stresset hverdag, hvor alt bare skal fungere, hvor der skal være check på det hele og hvor døgnet ofte ikke har timer nok til at det man skal nå, bliver man frustreret. Napolitanernes filosofi er nemlig, at hvad du ikke når i dag, når du – måske – i morgen (domani). Tid hernede er et meget elastisk begreb.

Har vi mistet noget?

Når man rejser ud oplever man ofte, hvor godt vi egentlig har det og hvor privilegerede vi er i et land som Danmark med velfærd, sociale goder mv. På den anden side opdager man også, at vi i Danmark måske har mistet nogle ting, som her stadig betyder meget – samvær med familien; man tager sig som en selvfølgelighed af og bor sammen med de ældre og gamle i familien; man stresser ikke, men tager sig tid til at nyde livet, hver dag.

Vi har ikke helt endnu tillært os den italienske levevis, og vil formentlig aldrig i fuldt omfang opnå det, men man kan jo godt engang imellem reflektere over tingene og spørge sig selv, hvem af os der har set lyset.

Den rigtige beslutning

Der er nu gået to år siden vi forlod Aalborg og dermed er halvdelen af vores periode i Italien overstået. Det er utroligt og ikke til at fatte, hvor tiden er blevet af. Det forekommer stadig, som var det i går vi kørte op ad indkørslen til vores dejlige hus i den vestlige del af Napoli.

Der var mange overvejelser forud for den meget store beslutning, der blev taget i slutningen af 2004, da vi første gang fik præsenteret tanken om fire år i det syditalienske. Men der er for mig ingen tvivl om, at beslutningen var helt rigtig.

Vi nyder opholdet og udfordringen, og glæder os over den fantastiske og herlige oplevelse, vi har fået mulighed for at tage med hjem til Danmark i 2009.

Ny fane til naboen

Totalforsvarsregion Nordjylland, der, som det er de fleste bekendt, har til huse i bygning 19 på Hvorup Kaserne, har fået overrakt en ny flot fane.

Begivenheden fandt sted den 22. maj, hvor Hendes Majestæt Dronningen besøgte Aalborg Kaserner. Dronningen ankom i en af Flyvevåbnets redningshelikoptere, der landede på stadion. Herefter blev majestæten transporteret til bygning 19, hvor chefen for Totalforsvarsregionen, oberst Bjørn Bruun tog imod.

Ved en efterfølgende flot parade slog Dronningen det første søm i fanen, og da h.h.v. chefen for Hjemmeværnet, generalmajor Jan Nordgaard, og chef Hærens Operative Kommando, generalmajor Poul Kiærskou havde slået det andet og tredje søm i fanen, blev denne overrakt til oberst Bruun.

Da paraden var flot overstået, gik de mange gæster til en storslået reception, hvor også Hendes Majestæt deltog.

Ved receptionen havde Cafeteriet anrettet to store og meget imponerende flotte buffet'er med et væld af diverse lækre kanapeer og diverse ost og frugt.

NØRRESUNDBY BANK

Frihed

Har du en bolig med friværdi, har du måske også nogle uopdagede muligheder.

Kom ind i Nørresundby Bank og få en snak om dine muligheder for økonomisk frihed.

NØRRESUNDBY BANK
Torvet 4 · Tlf. 98 70 33 33 · Fax 98 17 54 00 · post@nrsbank.dk · www.noerresundbybank.dk

Digitale billeder

Fremkaldelse i luxus kvalitet.

Vi fremkalder altid dine foto's i bedste kvalitet, til lave priser uden start gebyr ! F.eks. 10x15 :

1-199 stk.	2 kr.
200-499 stk.	1,50 kr.
500-1000 stk.	1 kr.
Over 1000 stk.	0,75 kr.

Fast lav pris med klippekort kun 1,50 kr.

Stk.	1 time.	3 dage.	Med klippekort.
10x-	3 kr.	2 kr.	1,50 kr.
11x-	4 kr.	3 kr.	2,50 kr.
13x-	12 kr.	8 kr.	5 kr.
15x-	15 kr.	10 kr.	8 kr.
20x-	35 kr.	25 kr.	15 kr.
30x-	79 kr.	49 kr.	39 kr.

Digital Japan•photo

Længden af billedet afhænger af filens længde.

Bestil billederne i vores forretninger eller mail dem til os
EMAIL: foto@digital-japanphoto.dk FORMAT: jpeg eller tiff.

JAPAN•photo

Maren Turisgade 1 - 9000 Aalborg - 98 16 96 33 .. Aalborg Storcenter - 9200 Aalborg SV - 98169633

Alle burde prøve en uge ved Forsvaret

Fra Astrid Pauline Schmidt Andersen i Århus har redaktionen modtaget denne beretning om hendes praktikophold:

Hej Palle Strandgaard.

Jeg var i praktik her i april, i uge 16, på Aalborg Kaserner.
Jeg har skrevet en lille rapport, som jeg håber, at du kan bruge til "dit" blad.
Det var den bedste praktikperiode, og du må meget gerne hilse vores instruktører og sige tak for en pragtfuld uge!

MILITÆR RAPPORT
Da jeg skulle til at skrive en rapport om mit praktikophold ved Trænregimentet i Nørresundby, havde jeg haft så mange gode oplevelser, at det nærmest var umuligt for mig at skrive dem ned på et stykke papir.

Vi ankom fra Århus og var på kasernen kl. 12.00, jeg og tre klassekammerater, og vi mødte en masse andre unge praktikanter, som, måske lidt ligesom jeg, ikke vidste, hvad ugen skulle gå ud på.

Vi mødte så også sergenterne, vores instruktører for hele ugen. Allerede fra de første minutter efter vi ankom, vidste vi, at dem skulle vi respektere, og hvis vi bare gjorde det, skulle det nok blive en god uge. Og jeg tror faktisk ikke, at nogen havde problemer med det, for sådan var det bare.

Gode oplevelser
Som sagt var der rigtig mange gode oplevelser i ugen. Jeg kom både ud at flyve i helikopter, køre i PMV m.m., gå eksercits, overnatte i felten, skyde i simulator osv., og det vil jeg i hvert fald ikke sådan lige glemme!

Jeg blev selv fysisk udfordret på alle måder. For eksempel med en cubatest og en bronzecirkel; altså en masse motion. Jeg blev også "udnævnt" til næstkommanderende og skulle så "holde øje" med min gruppe, og jeg blev stueformand og fik ansvaret for at "alt spillede" på stuen.

Jeg er også begyndt at løbe noget mere i min fritid og jeg kan sågar tage flere armbøjninger end, da jeg tog af sted.

I ser mig igen
Det var specielt at møde nye mennesker, også at skulle lære dem at kende på så kort tid. Lige de to første dage snakkede man heller ikke så meget sammen, men vi endte med at få det superskægt derefter. Mange (de fleste) ærgrede sig også over at det "allerede" var slut fredag.

Da jeg meldte mig til praktik i forsvaret havde jeg ikke rigtig nogen ide om, hvad det hele sådan gik ud på, og havde måske troet, at det skulle jeg da ikke beskæftige mig med yderligere, men efter praktikopholdet var jeg blevet så meget klogere og jeg har lyst til at aftjene min værnepligt/ret og måske mere, hvem ved?

Jeg vil rigtig gerne rose vores gruppeledere/instruktører. De var virkelig

Astrid Pauline Schmidt Andersen.

super, rigtig sjove og lige til. De var fair når det var, og det var rart at se dem slappe mere og mere af i vores selskab, i løbet af ugen.

Alle skulle prøve det
Der har selvfølgelig været ting, der har været trælse, men dem tager man bare i stiv arm. Blandt andet da vi var ude på natøvelse og lå vagt - der frøs jeg som aldrig før. Men bagefter er man bare enormt glad og stolt over, at man gjorde det.

Jeg har nærmest kun positive ting at sige om mit ophold, men er dog ked af, at det kun varede en uge, men jeg synes virkelig, at alle skulle have sådan en uge i militæret, en lille opstrammer, for det giver én så meget.

Der kommer cirka 500 erhvervspraktikanter om året. Stort set alle udtrykker stor tilfredshed med opholdet og regner med at komme her igen som "rigtig" soldat og måske starte en karriere i det grønne tøj.

Logistikken skulle være på plads

Danmark skal opstille en bataljonskampgruppe til NATO Responce Force, hold 10 (NRF-10).

Den danske kampgruppe (DABG) består af en kampvognseskadron (KVGESK), to mekaniserede Infanterikompagnier (MEKINF KMP), en Stabseskadron (STESK), militærpolitisektion (MPSEK) og endelig et Logistikkompagni (LOGKMP).

1. LOGBTN opstiller LOGKMP, der består af en kommandodeling (KDODEL), en Depot – og transportdeling (DEP&TPDEL), en Reparationsdeling (REPDEL), en infirmerigruppe (INFGRP) samt en køkkendeling (KØKDEL).

LOGKMP opgave er i korte træk at yde 3 ECH FS støtte i kl. I-V plus RESDEL og SANFS, yde 3. ECH reparationsstøtte, yde transportstøtte herunder tung transport af feks. KVG, yde sanitetsstøtte og endeligt at fremskyde mobile feltkøkkener.

LOGKMP skal være klar til at gå på beredskab fra 14/1 2008 og et halvt år frem.

Som en del af DABG træning gennemførte DABG en deployeringsøvelse i perioden 7/5 til 18/5. DABG skulle deployere til Graffenvöhr Traning Area (GTA) i Tyskland, hvor enheden skulle gennemfører en skydeperiode.

GTA er et meget stort skydeterræn, der lige som BORRIS skydeterræn, består af en ringvej, hvor de enkelte baner skyder ind mod midten, dog noget større, nemlig ca. 20 gange 10 km.

Forberedelserne

Fokus i forberedelsesperioden var at få klargjort de ting, der var af betydning for, at vi, og resten af DABG, kunne få øvet logistikken ud fra de doktriner og principper, som er fastsat for NRF-10.

Da DABG reservebeholdninger ikke er opbygget endnu, måtte der laves midlertidige beholdninger, således procedurerne omkring lagerne kunne øves, herunder brugen af FORMAT. Forbindelsen i området blev oprettet via satellitforbindelse gennem det såkaldte BENDLY WALKER system.

Ud over dette bestod forberedelserne også af blandt andet klargøring af køretøjer (KØTJ), fremskaffelse af rette tilladelser til kørsel i Tyskland, RECCE i området, indtastning i MOVEMAN og deltagelse i en lang række af møder.

Da denne øvelse reelt var den første større øvelse for DABG NRF-10, hvor alle enheder deltog, var der mange procedurer og aftaler, der skulle på plads på forhånd, hvilket krævede en del koordi-

TEL.& FAX: +45 33 12 82 53
POSTGIRO NR: 102-3071
DANSKE BANK: 3015-127201
E-MAIL: MWM@MWMORCH.DK

DK-1054 KØBENHAVN K
PEDER SKRAMS GADE 3
CVR. NR.: 89 69 70 18
WWW.ORDENSBAAND.DK

KONGELIG HOFLEVERANDØR

M. W. Mørch & Søn's Eftf. ApS.

LEVERANDØR TIL ORDENSKAPITLET
GRUNDLAGT 1830

DANSKE OG UDENLANDSKE ORDENSBÅND
MINIATUREORDNER OG MEDALJER
BÅNDSPÆNDER TIL UNIFORMER

HJEMMEVÆRNETS FORTJENSTTEGN - 25 & 50 ÅRS HÆDERSTEGN
HÆDERSTEGNET F. POLITIET - CIVILFORSVARET - BRANDVÆSENET
HOLMENS - HÆRENS - FORSVARETS OG FLYVEVÅBNETS HÆDERSTEGN
NIJMEGEN MINIATUREKORS OG MEDALJER
NIJMEGEN KRYDSBÅND OG BÅNDSPÆNDER
UN OG NATO KRYDSBÅND, BÅNDSPÆNDER OG MINIATURER

nation på alle niveauer. Kendskabet til de øvrige enheders måde at "gøre tingene på" var vigtig, for at få enheder fra flere forskellige garnisoner til at samarbejde optimalt.

Deployering til GTA i Tyskland

Deployeringen til området blev gennemført efter gældende principper, hvilket ville sige at LOGKMP var ansvarlig for deployering til et samleområde (SØGAARD LEJREN) hvorfra DANILOG overtog ansvaret for, at DABG kom frem til GTA.

Totalforsvarsregion SYD gennemførte trafikkontrol omkring SØGAARD, hvilket medvirkede til, at kolonnerne, der var på ca. 20 køretøjer, kom smidigt gennem vejkryds, samleområde samt opmarchområder.

I opmarchområdet blev der gjort klar til kørsel på de tyske veje, hvilket blandt andet vil sige, at der skulle monteres kolonneflag og skrives marchkreditnummer på alle køretøjer.

Næste hvil skulle foregå i en NATO lejr i OERBKE.

Næste morgen fortsatte marchen, og efter en lang dags kørsel ankom kolonnerne sent om aftenen til GTA. Afstanden fra Aalborg til GTA blev målt til i alt 1252 km.

Lejrkoncept i GTA

Området, det meste af DABG skulle oprette lejr i var, som det ses af billedet, en grusparkeringsplads samt et græsareal. Derudover var der et ammunitionsområde til rådighed, samt en betonparkeringsplads til blandt andet pansrede køretøjer. REPDEL/LOGKMP var placeret sammen med NSE i CAMP ALGIER ca. 30 min. kørsel fra resten af DABG. Grunden til at REPDEL var placeret i CAMP ALGIER var, at REPDEL ikke har modtaget de telte hvori reparationerne skal foregå, og at vi i CAMP ALGIER kunne få værkstedsfaciliteter stillet til rådighed.

Lejren blev oprettet efter "lejrkonceptet" dvs. principielt på bar mark. Således boede vi i nyanskaffede seksmandstelte, gik i bad under bruseposer, og hvad der ellers hører til at bo på en bar mark.

En grusparkeringsplads samt et græsareal udgjorde det danske lejrområde i disse pragtfulde omgivelser.

Køkkensektionen opstillet med vandcontainer, kølecontainer og bespisningstelt.

Samtidig fungerede området principielt som en lejr i et missionsområde på et givent beredskab, hvilket blandt andet vil sige, at personlige våben altid skulle medbringes, at der altid skulle laves "traffic out of camp", og at et antal vagter skulle besættes dagligt.

De lokale vejrguder var meget venlig stemt overfor afprøvning af lejrkonceptet. Særlig teltene måtte finde sig i vejrgudernes hurtige og til tider voldsomme humørsvingninger. Heldigvis var producenten af teltene også til stede, og kunne tage hjem med nyttige erfaringer og input til forbedringer.

Logistisk støtte i GTA

LOGKMP havde set frem til denne øvelse, idet en uges øvelse i OKSBØL ikke skaber det samme reelle behov for logistisk støtte, som et ophold i et andet land gør. Særligt for denne øvelse var, at alle enheder i DABG havde set meget frem til de planlagte skydninger, da mange af dem var anderledes og mere udfordrende, end de skydninger der kan/må gennemføres i Danmark.

Dette betød, at der, ligesom ved en skarp operation, var et krav om, at logistikken skulle være 100 % på plads forud for skydningerne.

Samtidig med at dette krav skulle opfyldes, skulle øvelsen også øve de logistiske dele af DABG dvs. hele vejen fra det Nationale Støtte Element (NSE) over LOGKMP, stabseskadronen (STESK) og ud til kampunderafdelingerne (KAUAFD).

Stemningsbillede fra den tyske motorvej.

Særlig fokus var der på at få øvet de rette kommandoveje, da nu alle led stort set var med. Dette lyder måske ikke særlig svært, men gamle vaner, herunder vaner fra dagligdagen i Danmark, skulle lige ud af "kroppen", før kommandovejen var smurt.

I forhold til den hektiske forberedelsesperiode fungerede logistikken tilfredsstillende, og der var "overraskende" få problemer. Og de der var, var ikke kampafgørende, men selvfølgelig erfaringer til næste øvelse eller mission.

En standarddag

En typisk dag i GTA bestod af at stå op ca. kl. 0600 og ordne morgenhygiejnen, pakke rygsækken sammen i teltet og spise morgenmad for så at være klar til appel kl. 0700.

Efter appellen tog alle fat på dagens opgaver. For de der ikke have en logistisk opgave at løse fra morgenstunden, var det dagens skydeprogram, der var opgaven.

Således var alle i gang, og dette fortsatte til aftenpausen, hvor der var spisning.

Efter aftenpausen, med tilhørende skydemøder, klargøring m.m. fortsatte skydningerne, og dermed også de logistiske opgaver.

Ovennævnte skulle give et indtryk af en typisk dag, men som logistiker er man på, når der er "kunder i butikken". Sådan var det selvfølgelig også i GTA, hvilket betød at køkkensektionen arbej-

dede tidlig og sent, for at kunderne kunne blive bespist efter tidsplanen. REPDEL arbejde til sent, hvis f.eks. det kunne betyde, at en havareret kampvogn kunne blive færdig til næste dags skydninger. DEP&TPDEL arbejdede på alle tider at døgnet for at afhente forsyninger ved NSE og levere dem til STESK, således at skydningerne kunne gennemføres planmæssig, og endelig deltog INFGRP i sanitetsvagterne.

Ud over disse opgaver skulle de almindelige lejropgaver løses feks. vagt, toiletrengøring mm.

Redeployering

Turen hjem fungerede på samme måde, som turen der ned, bare modsatte vej.

Både turen derned, og særlig turen hjem, gav god rutinering herunder lidt ud over det planlagte!

Enkelte omveje, havarier, de tyske bakker, den tyske trafikkultur, regnbyger af middelsvær karakter og det at køre kolonnekørsel under disse forhold, gav såvel rutinerede som mindre rutinerede kørere udfordringer, som man skal lede meget længe efter i Danmark. Ud over rutinering på de tyske veje, blev kørerne også rutineret på "ringvejen" om GTA, idet denne, efter mørkes frembrud, kun måtte køres på med lysforstærkningsudstyr eller med positionslys for ikke at "forstyrre" skydningerne.

Med positionslys kan man, som de fleste bekendt, se langt mindre end med lysforstærkningsudstyr. Deraf var hastigheden også begrænset til 13 km/t, hvis man valgte positionslyset!

Afslutning

Erfaringerne fra denne øvelse bliver selvfølgelig bearbejdet grundig og feks. erfaringerne vedrørende brug af KØKDEL, er allerede en del af overvejelserne for KØKDEL's anvendelse og dermed organisationen.

Når LOGKMP ser på de erfaringer, der er blevet nedskrevet i løbet af øvelsen, er det tydelig, at der hvor LOGKMP og resten af DABG er blevet løftet, er på samarbejdet enhederne imellem. Samtidig er LOGKMP blevet yderligere rutineret i de ting, vi øver under hjemlige forhold, og har også (igen) fået konstateret, at der ikke er behov for at opfinde nye dybe tallerkner.

Der har således ikke været ting, som skal gøres på en ny måde, men øvelsen har bekræftet, at tingene virker, hvis vi gør, som vi har lært og gør det 100 %.

Fremhæves skal også, at den mængde af logistiske rutinering/erfaring (på alle niveauer), som er blevet gjort på ti dage under denne øvelse, ikke vil kunne fås på et antal enkeltuger i OKSBØL.

LOGKMP har fået vist, hvad det dur til og ser frem til, at det resterende materiel ankommer, således at vi på næste tysklandsøvelse i september kan skrue endnu mere for støtten.

Materiel og organisationsplaner gør selvfølgelig ingenting alene. Det gør kun det personel der er i organisationen. Personellets vilje til aktivt og positivt samarbejde på alle niveauer er afgørende for, at logistikken virker, som den skal.

Reperationsdelingen arbejder med en kampvogn.

Af kaptajn Lars Kristensen, næstkommanderende i Stabskompagniet/1. Logistikbataljon (STKMP/1 LOGBTN), tillige næstkommanderende i Logistikkompagniet/NATO Responceforce-10 (NK LOGKMP NRF-10).

VELKOMMEN I ALMAS

Nordjyllands største specialforretning!

Alt indenfor jagt, fiskeri, rideudstyr samt hus og have

Jagt
• Stor faglig viden
• Alt udstyr til jægeren
• Egen skydebane

Fiskeri
• Stor faglig viden
• Stort udvalg til lystfiskeren
• Egen kastebane

Rideudstyr
• Stor faglig viden
• Alt til rytter og hest
• Tilpasning af sadler

Hus og have
• Stor faglig viden
• Stort udvalg
• Egen serviceafd. og værksted

almas

Aalborg
Gugvej 138
9210 Aalborg SØ
Tlf.: 96 33 03 00
Fax.: 96 33 03 01

Brønderslev
Markedsvej 136
9700 Brønderslev
Tlf.: 96 45 03 00
Fax.: 96 45 03 01

Hadsund
Industriparken 5
9560 Hadsund
Tlf.: 96 52 03 00
Fax.: 96 52 03 01

Åbningstider:
Man-fre 9.30-17.30
Lørdag 9.30-12.30

www.almas.dk

almas – din garanti for faglig service

Gensyn tre måneder efter

Overkonstabel Jesper Brander Jensen (forrest) har prøvet det før.

Flyvestation Aalborg dannede, den 31. maj til den 1. juni rammen om tre-månedersarrangemenet for ISAF, hold 2 - stedet, hvor det var muligt at møde kammeraterne gennem seks måneders international tjeneste i Afghanistan, - stedet, hvor der kunne udveksles minder, få talt hændelser igennem og ikke mindst nyde samværet omkring en helstegt pattegris og lidt læskende til ganen.

Arrangementet startede med, at de fremmødte fik udleveret nøgle til indkvartering, de fik hilst på hinanden, og derefter var der velkomst ved major Per S. Rasmussen, chef for Garnisonsstøtteelementet. Majoren bød velkommen på oberst Christian M. Schmidts vegne, da obersten var på besøg i Irak ved de udsendte styrker.

Efter Per S. Rasmussens velkomst var der orientering ved Erik Wielsøe fra Kammeratstøtteordningen samt en orientering ved socialrådgiver Rikke Søndergaard.

Fremmødet til arrangementet kunne ønskes bedre, men en del personel var tjenstlig forhindret i at deltage og en del af personellet har civilt job, der skal passes. De, som har civilt job, har fået tilbud om at deltage i 3 mdr. arrangement, men er ikke beordret, hvilket er tilfældet med den resterende del.

Mere struktur på materielsiden

Overkonstabel Jesper Brander Jensen, 1. Logistikbataljon, var en af de fremmødte deltagere i arrangementet. Jesper har tidligere været udsendt til Kosovo, Irak og nu senest Afghanistan.

Jespers oplevelse ved forudgående uddannelse for udsendelse i international tjeneste, samt hans oplevelser under selve udsendelsen, er, at der burde være mere struktur på materielsiden, under uddannelsesforløbet, inden udsendelsen. Der var mangel på materiel, og det er stadig et område, hvor der er stor materielmangel.

Jesper ved hvad han taler om: - Som tidligere nævnt har han været i international tjeneste tre gange, og drager af sted på sin fjerde udsendelse til august, så han er midt i endnu et uddannelsesforløb.

Under selve den internationale tjeneste er materiellet helt i orden, efter Jespers mening, og der er heller ingen problemer med at rekvirere materiel under udsendelsesforløbet.

Jesper fortæller; at i Afghanistan mangler velfærdsområdet at blive tilgodeset en hel del, og dette er synd, da det er meget vigtigt, at der er noget at foretage sig i fritiden, ligesom Jesper fremhæver vigtigheden i at holde sig i form.

Gode venskaber opstår

Derudover fremhæver Jesper det gode kammeratskab, som er kendetegnende under en udsendelse med Forsvaret. Man kommer tæt på hinanden, og det gør, at der opstår nogle gode venskaber, som bibeholdes efter hjemkomsten til Danmark, og som også gør, at man med glæde deltager i netop et arrangement som dette på flyvestationen. Jesper erindrer ikke, at han har været ude for nogle specielt farlige situationer. Måske det er med den baggrund, vi skal finde årsagen til, at han drager af sted igen til august, samtidig med, som han selv siger, - man lærer noget om sig selv, - ser på livet i Danmark på en anden måde, og sætter pris på, hvor godt vi har det i Danmark.

Skal han nævne noget, som kunne være bedre under international tjeneste, så er det maden. Der serveres mad fra det engelske køkken og det er meget fed mad og meget forskellig fra den kost, som vi danskere er vant til. Det er lidt ærgerligt og kunne gøres bedre fra Forsvarets side.

Selve arrangementet på Flyvestation Aalborg, tre måneder efter hjemkomsten fra udsendelse til Afghanistan, oplevede Jesper som værende et rigtigt godt arrangement, og efter hans mening burde det være obligatorisk for alle, som har været udsendt, at deltage.

Det er vigtigt at få talt med kammeraterne igen, - tale om tiden der ude og ikke mindst om, hvordan det går nu, og hvad de forskellige nu er i gang med.

Arrangementet levede fuldt op til de forventninger, Jesper havde haft inden han mødte op på Flyvestation Aalborg den 31. maj.

Trine

Skarp mission eller badeferie

Af seniorsergent Erik Wielsøe.

Balkan har siden starten af 90'erne været en sikker arbejdsplads for danske styrker. "Sikker" skal nok mest oversættes med "fast arbejde".
Der har været danske styrker i Albanien, Kroatien, Bosnien-Herzegovina, Makedonien og Kosovo og der er mange på Aalborg Kaserner, som kan relatere sig til forskellige oplevelser på disse egne.

For mit eget vedkommende er jeg hjemkommet i maj måned efter ni måneders udstationering i Kosovo og det er så 4. hold på de kanter, jeg har været på som udsendt dansk soldat. Det kan ikke undgås, at man i den forbindelse bliver ramt af en del betragtninger om området Balkan og nok i særdeleshed Kosovo.

Der blev for ca. to år siden bragt en artikel her i TRÆNSOLDATEN, hvor major Kaj Ove Bendixen valgte at beskrive fremtiden for danske styrker i Kosovo, herunder flytning af lejren og omstrukturering, frem for at beskrive de oplevelser, der var på det pågældende hold, da "så mange andre tidligere havde skrevet om det".

En meget velfungerende lejr

Hvad er der så sket siden da. I dag hedder den danske lejr fortsat Olaf Rye og er placeret syd for Mitrovica. Antallet af danske soldater anløber ca. 325 personer fordelt med en stab, et stabskompagni, et pansret infanterikompagni, et NSE (Nationalt Støtte Element) og 2 LMT-hold (LMT = Liason Monitoring Team). Lejren er på alle ender og kanter en meget velfungerende lejr, hvor det kun er nødvendigt for den lille soldat at skulle tænke på selv at sove, spise og gå på potte. Alt andet er der taget hånd om og omsorg for.

Dette til trods er der mange, der til stadighed brokker sig over "at så mangler det ene og så mangler det andet". Langt hen ad vejen er det vist bare et udslag af, at halvdelen at de personer, der udsendes i dag er "nutidens" unge, der er opvokset med et tastatur eller elektronisk spilledåse for enden af fingerspidserne og forventer, at der konstant er internetadgang uanset hvor man befin-

der sig. Når disse ting ikke altid er til rådighed, er de ikke vant til at skulle være kreative og så opstår brokkerierne mange gange.

Missionen er en succes

Lejren og området er et slags udflugtsmål for mange militære besøgende lige fra udenlandske ambassadører med deres militærattacheer over forsvarsminister, forsvarschef, hjemlige chefer og adskillige arbejdsgrupper.

Det er både godt og ondt med alle disse besøg, for på den ene side er det godt at missionen ikke er glemt, hvilket man på mange andre områder ellers godt kan få et indtryk af, og at der er folk som viser interesse (eller er det pligt?!?), men på den anden side koster det en masse ressourcer hver gang det store cirkus skal stilles op for at vise hvad vi kan.

Netop det at vise hvad vi kan er jo egentligt blevet bevist adskillige gange, og derfor er det meget ærgerligt at kunne læse, hvad den danske "verdenspresse" kan få ud af et besøg i lejren.

Et unavngivet dagblad med hovedsæde på den sydvestlige del af vestkysten bragte i efteråret en længere artikel med overskriften " Danmarks Dyreste Badeferie". Sådan en overskrift slår langt ind i sjælen, for selve missionen er en succes og målene nået indtil nu. Derfor er der ikke ret meget andet end rutineopgaver i dagligdagen og på en udefrakommende virker det jo nok ikke så spændende som at komme under varmere himmelstrøg, hvor kuglerne hvisler gennem luften. Endvidere er ordet "badeferie" måske ikke helt velvalgt, for der er ingen badestrande, og det lader heller ikke til, at den kære journalist har afprøvet vandkvaliteten i den nærliggende Ibar-flod, for så havde han nok ikke været i stand til at skrive den pågældende artikel.

Lejren bliver nok lukket

Flytningen af lejren, som blev beskrevet for cirka to år siden, er stadig på tale. Alle tegn og indikationer tyder på, at det vil finde sted i løbet af foråret/forsommeren 2008. Så vil Camp Olaf Rye forventeligt blive lukket og den styrke, man til den tid mener, der skal være fra dansk side i Kosovo, vil så blive samplaceret med den franske bataljon i deres lejr cirka 20 kilometer fra Mitrovica.

Mange af disse tanker er allerede nået til et forberedende stadie, og man kan fornemme på visse af tingene, at missionen Kosovo trods alt er den tredje-prioriterede danske udenlandsmission.

Materiel bliver omdirigeret, det nyeste af det går naturligvis til Irak eller Afghanistan, hvis behovet er til stede der. Større anlægsprojekter får lov at ligge hen, da det tit viser sig at være skønne spildte kræfter.

De første sonderinger har fundet sted i Novo Selo, som den franske hovedlejr hedder, og de første streger er slået på papirerne, således indtrykkene allerede nu er ved at være på plads om fremtiden. Om det så ender med at blive spildt arbejde, kan så fremtiden vise.

Der er fred og ro – på overfladen

Er der så egentligt et behov for at have fremmede styrker til stede i Kosovo? Tja….i dagligdagen er der jo fred og ro på overfladen, og de fleste lokale går rundt med et ønske om, at der snart findes en endegyldig international løsning.

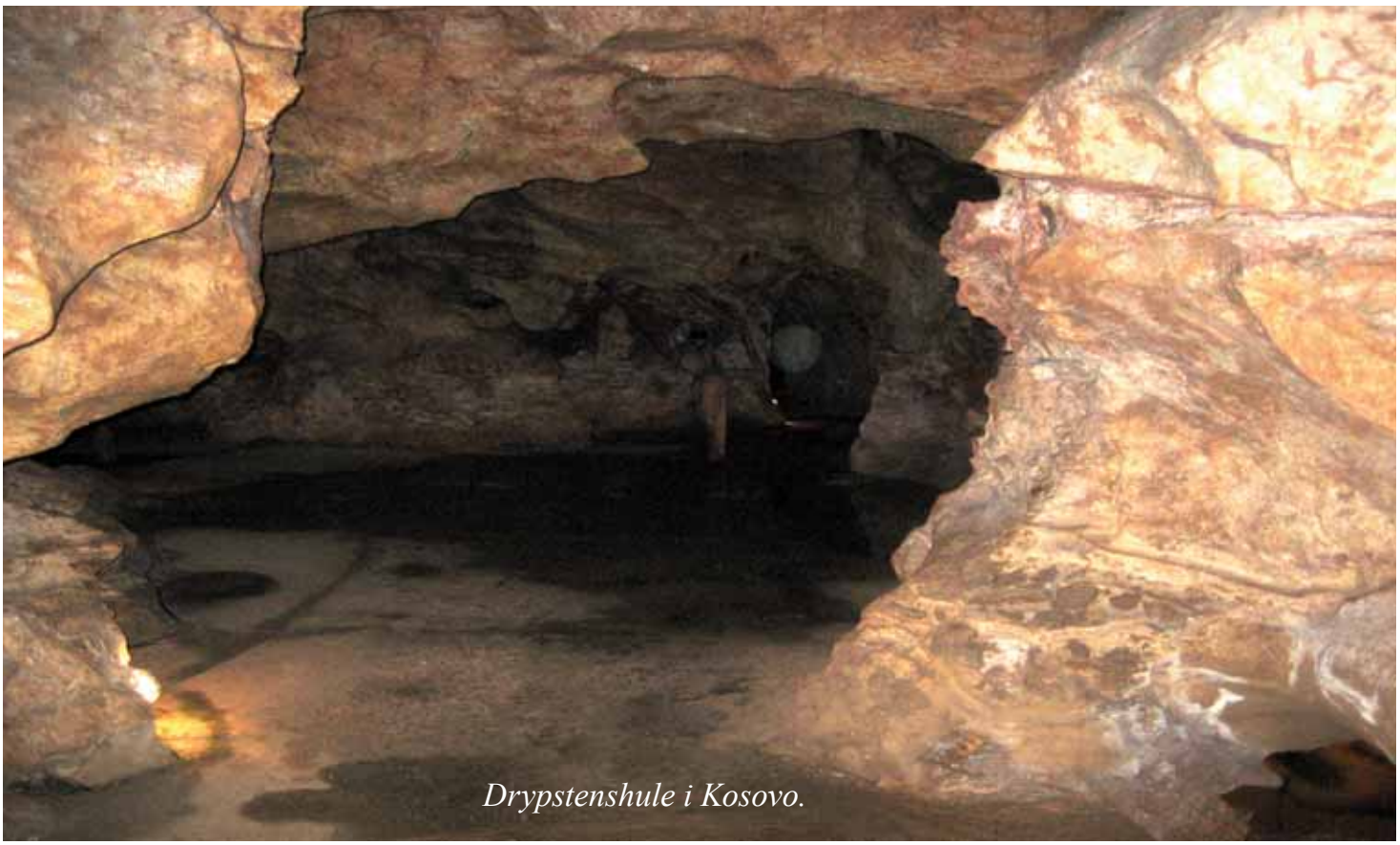

Drypstenshule i Kosovo.

De sneklædte bjerge i Kosovo

Men lige under lurer spændingerne fortsat. Gammelt nag og udeståender glemmes ikke så nemt, og mange (specielt albanere) mener stadig, der er et par ubetalte regninger, der ligger og venter "når de nu får et selvstændigt område og dermed magten".

Kosovo som selvstændigt land inden for nær fremtid vil nok være svært at forestille sig, da man ikke i særlig stor grad har nogen egentlige større virksomheder og dermed eksportkilder.

Muligheden for at fremvise landet som noget, der får turister til at strømme til, ligger også meget langt ude i tiden, selvom der er flere interessante steder med flot natur, men det kan man også finde andre steder, der tillige også er lidt mere kendt for andet end borgerkrig og forarmelse.

De massive affaldsbunker er væk

Et af de indtryk man altid omtaler, når man har set Kosovo, er mængden af alt det affald, der ligger og flyder samt antallet af huse, der ikke er færdigbyggede. Dette indtryk har gennem de sidste syv år ændret sig på enkelte områder, nemlig håndteringen af affald.

Anno 2007 er man i store dele af Kosovo ved at have en fungerende renovationshåndtering (eller også har de bare fundet nye steder at smide det).

Med danske øjne er det stadig store mængder, der ligger og flyder i vejkanter og grøfter, men set i forhold til år 1999, hvor alt lå og flød overalt, er det i dag mest rester af plastik, der ligger. De massive affaldsbunker er væk og det er et positivt tegn.

Generelt fornemmer man en form for optimisme og positivitet til fremtiden, hvilket kan ses af et stort antal nybyggerier og et blomstrende forretningsliv, hvilket kun kan betyde, at der er kommet flere penge mellem hænderne på i hvert fald nogle.

Disse penge kommer i hovedsagen fra slægtninge, der er bosat uden for Kosovo, men desværre også i stor grad for sortbørshandel og mafiavirksomhed. Som et lille kuriosum kan nævnes, at, med økonomi fra det internationale samfund, har man fået genopbygget en lille del af Mitrovica, som var og atter er et kvarter, som udelukkende bebos af romanere (sigøjnere).

Efter at den store virak omkring færdiggørelsen og tilbageflytningen af de oprindelige beboere er overstået, er de personer, som lige er blevet genhuset, nu begyndt at sælge husene for på den måde at tjene nogle penge og slå sig ned et ukendt sted. På den måde får det store genopbygningsarbejde ikke den succes, der ellers var tilsigtet, og nogle mennesker tjener gode penge på det internationale samfunds bekostning.

Konklusionen på situationen i Kosovo må derfor stadig være *CALM, BUT TENSE*. På god dansk: Rolig, men spændt!

Så derfor er der stadig en berettigelse for den danske tilstedeværelse, uanset hvad de danske journalister så finder på at skrive.

Den sidste øvelse før hjemsendelsen gav et positivt indtryk af de menige

Af premierløjtnant K.H. Henningsen, næstkommanderende i 1 HBU-kompagni.

Nærværende artikel omhandler feltøvelsen i 2. Uddannelsesbataljon, som samtidig er en kontrol af uddannelsesniveau og indikerer værnepligtsholdende der skal hjemsendes. Artiklen er beskrevet i min optik som Næstkommanderende/Kompagni. (NK/KMP).
Øvelsen består af tre moduler, nemlig et bevogtnings/lejrmodul i CAMP HAMMER, feltmodul i TRANUM og endelig et katastrofemodul i RØRDAL.

Den store logistikker foroven tilsmilede bataljonen med et rigtig godt øvelsesvejr, overskyet 15 – 20 grader og kun lidt drypperi på den sidste dag. Vilkårene for en god øvelse var på plads og enhederne spændt op!

Camp Hammer
I Camp Hammer skulle delingerne igennem en række forskellige opgaver, som blandt andet omhandlede indsættelse i grøn og blå kæde, nærsikring og opgaven som "beredskabsenhed ud af lejren".

Kompagniet blev indsat fra kommandostationen, der blev oprettet af de faste folk i kommandodelingen, konstabel (KS) Skov og Seniorsergent Lassen, der, med sikker hånd, styrede begivenhederne bag på en gammel smuk Magirus 168.

KS Mikkelsen genforsynede og servicerede delingerne på fornemste vis på forsynings- og materielsiden, så vilkårene var virkeligt gode for delingerne.

Entusiasmen var stor og opgaverne blev løst tilfredsstillende over hele linien i alle delinger. At blive indsat i blå kæde kan jo virke en del voldsomt på nogle, men som adrenalinet pumpede og kæderne arbejdede sammen, var der ingen piven eller klynken.

Glemt var dårlige skuldre, enkelte forkølede næser og forvredne fødder – der var en opgave, som skulle løses, og kæden er som bekendt ikke stærkere end det svageste led, det svageste led sig stærkt!!

Ja, momenterne gik også voldsomt til stålet, glemt var, at man med en rimelig sandsynlighed selv skulle stå på den anden side af skjoldet senere på dagen.

Situationen i Camp Hammer udviklede sig løbende, således man ikke kunne "gætte" sig til momenterne hver gang.

Der var såvel mandlige som kvindelige prostituerede, der bød sig til ved nærsikringsposterne, sælgere, tiggere, happy shooting og direkte angreb på lejren - mange forskellige opgaver, der selvsagt skal håndteres forskelligt.

Det stiller store krav til den enkelte og dennes evne til at håndtere forskellige situationer og veje dem forskelligt. Derfor er det et rigtig spændende modul, der udfordrer såvel fører som soldat i at tage de rigtige beslutninger i forskellige situationer.

Feltmodul i Tranum
Feltmodulet havde mange menige nok frygtet lidt. Hvor langt skulle de gå..? Blev der tid til at spise?? Hvad skulle der ske? Opgaverne i TRANUM var meget forskelligartede, men generelt kan man sige, at den relaterede sig til vores uddannelse i småstyrkers kamp og felttjeneste.

ALLE havde en vigtig opgave under modulet. I de enkelte delinger er hovedparten indsat til at løse opgaver ude i terrænet. De der er tilbage, skal gå patruljer, håndtere pressen, nægte forsøg på indtrængen i BSO og ikke mindst gennemføre en systematisk overvågning af et vejstykke.

Opgaverne ud af BSO var ligeledes mangeartede. Afsøgning af skov, hvor tilskadekomne blev fundet og behandlet, flotbringning af køretøj, afsøgning af hus og meget andet.

Der blev gået ud til alle opgaver, og der var absolut ikke tid til at slappe for meget af.

Tidsplanen var stram, så tempoet skulle holdes højt uden at gå på kompromis med opgaveløsningen.

Alt blev målt og vejet og indgik i den samlede bedømmelse af delingerne.

På KSN vognen var vi absolut ikke så pressede som delingerne, men der var travlhed med "nettene" og der blev givet befalinger i et væk med nye opgaver til delingerne. Også godt for kadren at få pudset signal- og befalingsprocedurer af under feltforhold, - det var god og relevant træning.

Værst var det faktisk, når der ikke blev svaret i den anden ende. 1. deling (DEL) valgte ikke at tage deres radio 371 med på opgaveløsningen i en periode, hvorfor forbindelsen til dem var ekstremt ringe og ofte måtte gå over relæ.

Det gik dog ikke værre end 1 DEL sammen med en deling fra 2 KMP fik det bedste resultat i TRANUM og samlet vandt feltøvelsen, så det hørte vist til de få fejl, de fik lavet på den øvelse.

Andre havde en mindre rutineret "Mike Oscar" som signalmand, hvilket også kunne gøre det svært, at få et signal igennem og gav anledning til nogle sjove situationer. Men som øvelsen skred frem, og støvet pudset af, nåede vi faktisk et ret pænt niveau også på det område.

Dagen gik på hæld og opgaverne var blevet løst – efter vores mening meget tilfredsstillende, så det var med god fornemmelse 1 KMP gik i posen.

Næste morgen prøvede terroristerne en sidste gang at udfordre os, men deres angreb/raids på de respektive BSO'er blev sikkert slået tilbage. BSO blev nedbrudt og KMP kunne forskyde samlet til det sidste modul – nemlig katastrofemodulet.

Katastrofemodul i Rørdal

Straks som KMP ankom til Rørdal blev vi mødt med bulder, brag, sirener og råben.

Der var en række opgaver, der skulle løses efter en eksplosion havde raseret i Rørdal. Mennesker skulle red-

des ud af forulykkede busser, togvogne, brændende huse og en hel række andre spændende opgaver i brand-, redning- og miljøspektret.

Faktisk spændte opgaverne vidt, og der var også en spændende opgave ud til en forulykket fyrværkeritransport. En opgave som blev løst meget forskelligt, enkelte glemte også, i forvirringen, at fyrværkeri nok ikke er sensitivt materiel, og tyveri heraf altså ikke er anledning nok til at nedkæmpe folk... Mere korporligt nedkæmpede SG Justesen også et moment/tyv, der blev ved med ikke at efterleve vagternes ordrer. Justesen er måske ikke den største, men absolut ikke den slappeste og den ca. 50 kg. tungere hjemmeværnsmand faldt efter sigende tungt… KSN er som altid hjertet i en enhed og KS Skov og SSG Lassen tog hurtigt styringen over indsættelsen af såvel ambulancer som politi. Lynhurtig respons.

Ikke alle var dog lige happy med den nye struktur, til at begynde med, men et godt samarbejde blev stablet på benene med de civile myndigheder i Rørdal, og opgaverne blev løst som de opstod.

Gejsten var fænomenal i delingerne, der knoklede på og leverede en god indsats hele vejen igennem. Det skulle senere vise sig i den indbyrdes konkurrence med 2 HBUKMP, at det var her, vi havde trukket fra dem.

Traditionen siger 1 HBUMP vinder

Afslutningsvis skal det nævnes, at de eksterne folk, som var kontrollanter, momenter og andet, havde haft et rigtig positivt indtryk af vores menige. Specielt blev niveauet indenfor førstehjælp fremhævet.

For de som ikke har prøvet HBU ved TRR, og fortsat har deres fordomme om uddannelsen, kan jeg kun sige, at de er velkomne til at kigge forbi. Vi kan løse en helt anden bred spektre af opgaver, og uddannelsen er blevet langt skarpere på en række områder end i den gamle værnepligsstruktur.

Til svendene i 1 HBUKMP skal der lyde en stor ros for en god indsats, efter et meget tæt kapløb løb 1 HBUKMP endnu engang af med sejren for såvel bedste deling som bedste kompagni.

Mon ikke snart pokalen er til evigt eje ligesom i andre store konkurrencer man vinder gentagne gange..?

Mange valgte at blive

Kontroløvelsen var knap slut, før de mange trænsoldater pakkede stumperne sammen, sagde tak for lån og afleverede tilbage, hvad der havde været deres arbejdstøj og udrustning de forudgående fire måneder.

Humøret var højt, både hos dem, der skulle hjemsendes, men også hos dem, der ville blive.

Fire måneder på godt og ondt. – Fire måneder, der på større eller mindre vis har forandret dem alle, og en periode, de aldrig vil glemme.

Der blev hjemsendt 109

Det var dog så langt fra alle, der på denne solskinsdag sagde endelig farvel til forsvaret.

Der blev indkaldt 499 personer, hvoraf de 41 var kvinder. I løbet af de fire måneder blev der hjemsendt 109, hvoraf de otte var kvinder.

Kontrakt og sergentskole

Af de resterende 390 valgte de 23 at komme på sergentskole, heraf én kvinde.

Der var også mange, der ønskede at få en reaktionsstyrkekontrakt og ud af dem, der søgte, fik 84 kontrakt, heraf 12 kvinder.

Det må siges at være særdeles tilfredsstillende, at ikke mindre end 27,5 % af styrken vælger at tilbringe en del af deres fremtid her ved regimentet. Og måske – hvem ved – er der blandt disse unge mennesker en kommende forsvarschef…?

PaS

I Trænregimentets fodspor

Del 2

Af kaptajn af reserven
Lars N. Kristiansen.

Jeg har fået æren af at fortsætte artiklen: "I Trænregimentets fodspor" der hvor min kollega, oberstløjtnant Jørgen Clasen, stoppede i en tidligere udgave af TRÆNSOLDATEN.
Dette afsnit vil handle om præsidentvalget, de mange problemer der er for den nye præsident og regering samt om mine personlige oplevelser, der hvor jeg har været indsat som FN observatør i Den Demokratiske Republik (DR) Congo.

Valget i DR Congo er blevet betegnet som det vigtigste valg i Afrika siden valget i Sydafrika i 1994.

Anden runde af præsidentvalget i Congo blev gennemført den 29. oktober. Det blev gennemført uden de store problemer og var organiseret langt bedre, end man turde håbe på, når man tænker på, hvor kaotisk dette land, på størrelse med Vesteuropa, som oftest er.

Fra første valgrunde var to kandidater gået videre til anden og afgørende runde. Den ene var den siddende præsident Joseph Kabila og modkandidaten var vicepræsidenten Jean-Pierre Bemba. De havde begge inden valget bekendtgjort at de ville respektere valgresultatet, men da valgresultatet blev offentliggjort, valgte Bemba at protesterede til Højesteretten over så mange uregelmæssigheder som muligt. Bembas tilhængere protesterede i gaderne i Kinshasa og satte ild til højesteretsbygningen, der var i gang med at undersøge de protester, som deres kandidat havde indgivet. Efter to uger valgte Bemba dog at acceptere valgresultatet.

Staten DR Congo

"Vildnisset der måske bliver til en stat".

En artikel i "The Economist" om valget i DR Congo havde ovenstående overskrift, der meget rammende beskriver hvor skrøbelig den politiske proces og "freden" er i dette land. Der er adskillige faktorer, der gør det særdeles vanskeligt for den nye præsident, følgende vil jeg forsøge at beskrive nogle af dem.

Overgangsregeringen

At Joseph Kabila var præsident, og Bemba var vicepræsident, var ikke et udtryk for deres fælles politik, men derimod et resultat af våbenhvilen fra 2002, hvor der blev indsat en såkaldt overgangsregering. Overgangsregeringen havde ikke mindre end fire vicepræsidenter, for at give alle de stridende parter indflydelse.

Bemba og de andre vicepræsidenter har naturligvis været nødt til at forlade deres poster for at give plads til de folkevalgte. Det er langt fra sikkert, at alle parter i det lange løb vil acceptere dette, og i et land, hvor politiske diskussioner traditionelt har foregået med et geværløb eller en machete, kræver det ikke den store fantasi for at forestille hvilke problemer, det kan medføre.

Øst – Vest konflikt

Kabila vandt anden runde af valget med omkring 58 % af stemmerne, men Bemba vandt faktisk valget i seks af Congos elleve provinser. I hele den vestlige del af landet står Kabila svagt og specielt i hovedstaden Kinshasa har han meget få tilhængere.

Til trods for at Kabila og den nye regering står stærkest i den østlige del af landet er det dog pt. der hvor der er de største udfordringer, hvad angår sikkerhed, den Congolesiske hær, diverse milits grupper og etniske problemer.

Væbnede konflikter efter valget

I North Kivu Province, hvor jeg har været deployeret siden oktober, har der været flere væbnede konflikter siden præsidentvalget.

I december måned, kort efter valget, udbrød der kampe i et område ved byen Sake omkring 30 km vest for Goma.

De stridende parter var den Congolesiske hær og styrker loyale til rebellederen, General Laurent Nkunda. Nkunda tilhører formeldt den Congolesiske hær, men nægtede at tage imod ordre derfra, hvilket medførte, at tropper fra den samme hær var i regulær krig med hinanden.

Konflikten bunder bl.a. i etniske stridigheder, da Nkunda er af Tutsi etnicitet og af store dele af Tutsi samfundet

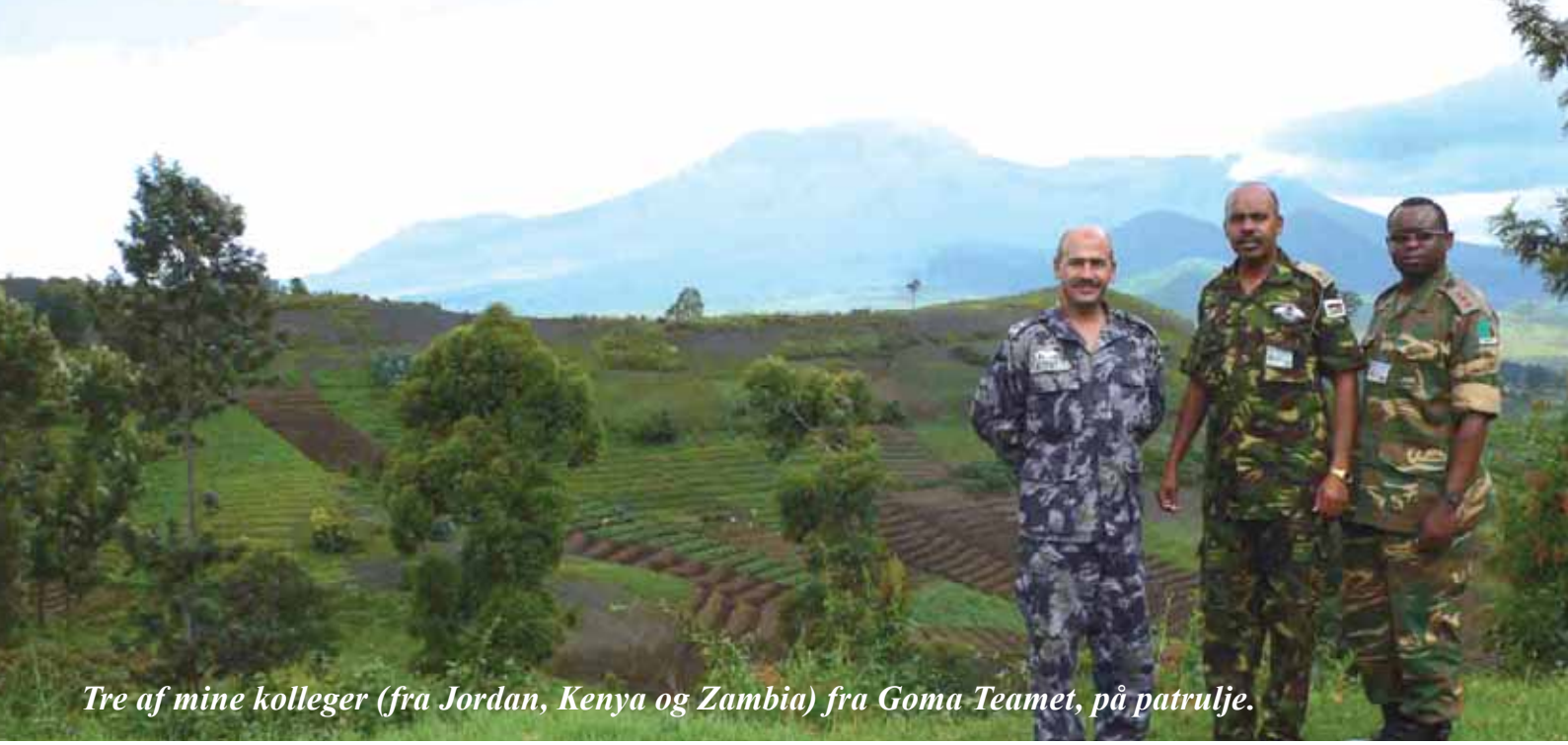

Tre af mine kolleger (fra Jordan, Kenya og Zambia) fra Goma Teamet, på patrulje.

ses som en form for repræsentant. Under krisen blev det klart for alle, at den frygtede mangel på såvel træning som moral, hos hovedparten af de integrerede tropper i den Congolesiske hær, var fatal. Tropper af Bataljonsstørrelse flygtede ganske enkelt fra kamppladsen. Senere oplevede vi en hel del soldater med mindre skader på fødder, underben og underarme. Det var ret tydeligt, at disse skader var selvpåførte for at slippe væk fra kamppladsen.

Siden hen gentog et næsten identisk billede sig omkring 100 km længer nordpå, begge gange med det sørgelige resultat for lokalbefolkningen, at de måtte flygte fra hus og hjem.

Militsgrupper

I Nord Kivu findes der et større antal militsgrupper uden forbindelse til den Congolesiske hær. I området omkring Goma/grænsen til Rwanda skønnes der at befinde sig ca. 6000 soldater fra Rwanda af Hutu etnicitet.

Dette problem stammer tilbage fra folkemordet på Tutsi befolkningen i 1994. Indtil nu har regeringen i Rwanda sørget for at holde dem ude af Rwanda, men da de lever i Congo, og naturligvis ikke modtager nogen form for løn, er det et naturligt problem ikke mindst for lokalbefolkningen.

Cirka 400 km længere nordpå, hvor DR Congo grænser op til Uganda, befinder der sig op til 2.500 soldater fra Uganda, der er i opposition til regeringen i Uganda. Disse soldater har normalt ikke den store interesse i, hvad der foregår i DR Congo, men bruger Congo som en base for aktiviteter i Uganda.

Desværre har de for vane at kidnappe ganske unge piger, som efterfølgende bliver tvangsgift med en soldat og derudover tvunget til at konvertere til Islam. For nylig på patrulje talte vi med fire af disse unge piger, for hvem det var lykkedes at undslippe. De var i alderen 14 – 17 år og havde været kidnappet i et-tre år.

Derudover er der et antal tusinde såkaldte Mayi Mayi soldater, der i sin tid var med til at vælte præsident Mobutu. Disse Mayi Mayi soldater og officerer har oftes ingen militær uddannelse, og som regel ingen almen skoleuddannelse.

Dele af Mayi Mayi militsen er integreret i den Congolesiske hær, hvor de, i de fleste tilfælde, har fået poster uden reel magt. På et tidspunkt havde vi i Goma's udkant f.eks. 132 tidligere Mayi Mayi officerer interneret i en militær lejr, da der ikke var noget job til dem. Derudover går der pt. to Mayi Mayi Generaler rundt i Goma uden job.

Vand er helligt

Mayi Mayi betyder vand på det lokale sprog, og det hedder sig, at såfremt de bærer en kæde med en lille vandbeholder om halsen, så tror de på, at de ikke vil dø i ildkamp.

Andre del af Mayi Mayi militsen er stadig delvist aktive og pt. er der store problemer med, at de jager fredede vilde dyr, som f.eks. flodheste i den nordlige del af Nord Kivu Provinsen. Indtil videre har den Congolesiske hær dog ikke haft modet til at forsøge at stoppe dem.

En ung soldat fra Uganda

Som eksempel på den problematiske situation vil jeg nævne et eksempel med en ung soldat fra Uganda. Denne unge mand, der aldrig havde fået nogen form for skoleuddannelse, havde været soldat i DR Congo i mere end syv år, siden han var 13 år gammel.

På et tidspunkt havde han, under kamp sammen med en mindre gruppe, mistet kontakten til sin enhed. Efterfølgende havde de levet i skoven, og på forskellige tidspunkter kæmpet med diverse militsgrupper. Det faldt dem ikke på noget tidspunkt ind, at spørge hvem de kæmpede imod og for hvilken grund der var kampe. De var ganske enkelt soldater, der levede af at kæmpe, for hvem der ville betale.

Da vi mødte ham, var det heldigvis lykkedes ham at overgive sig til den Congolesiske hær, og forhåbentlig lykkedes det ham at komme tilbage til Uganda, hvor han ønsker at leve et normalt civilt liv.

Et generelt problem med de forskellige militser er, at de til stadighed rekrut-

terer nye medlemmer, der som oftest er mindreårige. Denne konstante tilgang af nye milits "soldater" betyder desværre, at der ikke er udsigt til, at problemet med militser i Øst DR Congo bliver løst indenfor kort tid.

Militær relateret kriminalitet.
Kriminaliteten i Congo er særdeles høj og i langt hovedparten af tilfældene, er det soldater, eller tidligere (demobiliserede) soldater, der står bag. Problemet er blandt andet, at der er alt for mange soldater, der ikke har noget at lave. Samtidig bærer de konstant deres våben, og modtager enten ingen, eller en meget begrænset løn. At det giver problemer, siger vist sig selv.

I min første tid i Goma oplevede jeg adskillige episoder, hvor såkaldt militærpoliti røvede diverse genstande fra lokalbefolkningen. Da vi efter en periode konfronterer Brigadechefen med problemet, forklarer han, at han godt kendte til problemet, men at MP chefen var tidligere Mayi Mayi officer og komplet uduelig, samt, at han adskillige gange havde forsøgt at få ham fjernet fra posten, men at det ikke er lykkedes indtil videre. Såfremt vi ville være i stand til at hjælpe ham, ville han være taknemmelig.

Vi fremlagde så derefter problemet for ledelsen af militærregionen, og kort tid efter blev hele MP-bataljonen forflyttet til anden tjeneste.

Om det skyldes vores indsats, eller noget andet, skal være usagt, men for en stund kunne befolkningen i Goma ånde lettet op og koncentrere sig om andre problemer end at gemme sig for militærpolitiet.

Goma
Som Jørgen skrev i forrige nummer, kan Goma og Nord Kivu nærme sig det, man kalder paradis. Goma er beliggende i 1460 meters højde på nordbreden af Kivu Lake. Horisonten, hele vejen rundt fra den ene bred af Kivu Lake til den anden, er domineret af diverse vulkaner, der unægteligt er et spektakulært syn for en lavlandsdansker. Vulkanjorden er særdeles frodig og hverken frugt, grøntsager eller kaffe er en mangelvare.

Desværre er der dog mere end en "slange" i dette paradis. For det første er en af de meget imponerende vulkaner desværre også en meget aktiv vulkan, der så sent som i 2002 delte byen i to dele. Min tolk fortalte en dag på patrulje: "Min gamle skole ligger her, men den er dækket af syv meter lava".

Desuden er der de etniske problemer, samt de udbredte problemer med kriminalitet forårsaget af militære enheder, som tidligere beskrevet.

Set fra mit synspunkt er det bedste ved Goma dog klimaet, der på grund af højden dagligt minder om det, vi har i Danmark på en god sommerdag.

Kahemba
Min første såkaldte "Duty Station" var Kahemba. Kahemba er en "landsby" med 60.000 indbyggere, beliggende ca. 80 km fra grænsen til Angola. Vi var tre FN-observatører, der blev udstationeret der, for at oprette et midlertidigt Team Site.

Vi blev transporteret derud med to helikoptere, der udover vores personlige bagage, medbragte en bil, lidt kommunikationsudstyr samt en lille generator.

Vores opgave var så at finde et sted at bo, og oprette Team Sitet, for så derefter observere at valgprocessen forløb planmæssigt.

Et team består normalt af seks personer, men på grund af mangel på personel, var vi kun tre; en fra Jordan, en fra Mali og så mig fra Danmark. Den nærmeste FN installation var omkring 400 km mod nord, så man kan vel godt sige, at vi var lidt på egen boldgade.

Kahemba er i sig selv placeret langt uden for civilisationen. I Kahemba findes der hverken elektricitet eller rindende vand. Vand, det er noget kvinderne bærer hjem fra floden i en afstand på fem-otte km.

På det lokale marked kan der købes alt fra tomater, løg, ris og – diverse larver, tørrede fisk, samt tørrede mus og rotter.

Fremtiden og det nye mandat
Mandat for MONUC er netop blevet forlænget året ud. Man må dog håbe på, at MONUC bliver i DR Congo i mange år fremover, for ellers vil landet i løbet af kort tid igen være præget af total anarki.

Min kollega Kristian Geertsen, der, foruden at være tidligere Trænofficer, nu er ansat ved MONUC som civil administrator, kan forhåbentlig fortælle meget mere om det nye mandat og fremtidsudsigterne for DR Congo i næste nummer af TRÆNSOLDATEN.

Tørrede mus og rotter kan købes på det lokale marked.

Fedtfattige mødesteder

Vi har åbnet endnu en restaurant, hvor du kan nyde fedtfattig fastfood.
Nu kan du besøge os ved banegården i Kennedy Arkaden, JF Kennedy's plads
– og som altid på Østeraagade 2

SUNSET Boulevard

Sunset Grill Menu
Grilled sandwich, pommes light & 0,4 l sodavand. Vælg mellem kyllingbryst & bacon eller skinke & cheddarost

52,-

FEDTFATTIG FASTFOOD

Aftenbuffet + All you can drink sodavand eller 2x1/2 liter fadøl

kun 99,-

Tilbuddet gælder alle dage efter kl. 17 ved fremvisning af militær id.

Pizza Hut

Østerågade 2 · Tlf. 98 139 055

Den første runde fødselsdag

Ved en storslået parade, en flot reception og en efterfølgende koncert med Jette Torp og Prinsens Musikkorps, blev Trænregimentets 10 års fødselsdag fejret, fredag den 11. maj.

Under paraden, der for den væsenligste part, bestod af soldaterne fra 2. Uddannelsesbataljon, sagde regimentschef, oberst Christian Mollerup Schmidt, blandt andet:

”10 år – Det lyder ikke af meget, og det er da heldigvis heller ikke alderen der tynger os. Men vi er også et regiment med lange og stærke rødder helt tilbage til 1865, hvor de første trænenheder blev formeret. Vi fører derfor naturligt vores historie tilbage hertil og betragter 1865 som logistiktroppernes egentlige oprettelsesår.

Vi er således et ungt regiment, men med gamle og velprøvede traditioner.

Disse traditioner er bl.a. det I værnepligtige i 2. Uddannelsesbataljon udtrykker. I har valgt værnepligten, og mange af jer snart også efterfølgende tjeneste med henblik på yderligere uddannelse og udsendelse til international tjeneste. Det er helt afgørende for Hæren, at der er soldater som Jer, der tager den ekstra tørn.

Op gennem historien har regimentet udviklet sig til en stor og velfungerende enhed og en velrenommeret virksomhed i Aalborg, der er en væsentlig bidragyder til forsvarets mangeartede aktiviteter og en sikker støtte og samarbejdspartner til Aalborgs mange offentlige og private gøremål.

Og jeg vil gerne fremhæve de gode relationer der er mellem Aalborg by og garnison. Det er forbilledligt og jeg ved at mange andre regimenter misunder os dette gode samarbejde, hvor garnisonen er en fuldt integreret del af Aalborg By.

Da vi for 10 år siden fik vores fane overrakt af Hendes Majestæt Dronningen ved en flot parade på samme sted som vi står i dag var vi mange soldater i paraden. Jeg tror vi er ligeså mange i dag – og så er vi endda langt fra fuldtallige som følge af øvelser i udlandet og anden vigtig uddannelsesaktivitet. Regimentet er nemlig forblevet et stort regiment.

Kasernen rummede for et par års tid siden godt 1.000 M/K når vi var flest – og regimentets enheder udgjorde langt den største del heraf. Om et år eller to skulle vi gerne være over 2.000. vi er det regiment der modtager flest værnepligtige og er derfor også det regiment, der kontinuerligt uddanner og udsender flest soldater til international tjeneste. Der er altid brug for trænsoldaternes kvaliteter og kapaciteter, når Danmark udsender militære styrker til internationale missioner. Uanset hvilke enheder der skal af sted, er der behov for logistik og militærpoliti – og det er det, vi kan!”

Dagen sluttede med en fantastisk koncert, hvor Prinsens Musikkorps med Jette Torp som solist, virkelig ”leverede varen”. En helt uforglemmelig oplevelse.

Jette Torp gav de mange tilhørere en uforglemmelig oplevelse.

Konstabelelev på den fede måde

Man kan jo ikke tage til Tranum, uden at mærke vandet.

Af konstabeleleverne T.B. Meyer og M. Precht. Forord af premierløjtnant R. Broberg.

Den 5. marts startede 50 konstabelelever (KSE) ved 1. Logistikbataljon, (1 LOGBTN) indledningsvis klar til tre måneders grunduddannelse.

Hvad er en konstabelelev? (Forord)
En konstabelelev er en værnepligtig der i stedet for HBU (Hærens Basis Uddannelse), ytrer ønske om at han/hun med sikkerhed vil gøre karriere i forsvaret. Derfor skriver han/hun kontrakt, inden man begynder på uddannelsen. Man skal være konstabelelev i ni måneder, delt op på tre måneders grunduddannelse efterfulgt af seks måneders funktionsuddannelse.

I grundmodulet uddannes man i de samme fag som i HBU, dog med undtagelse af Brand, Miljø og Redning, som udelades. Herefter følger et uddannelsesforløb, der er meget identisk med HRU (Hærens Reaktionsstyrke Uddannelse).

Ved udnævnelse bliver man ikke som i HRU udsendt til Internationale missioner (INTOPS), men man starter med at have almindelig garnisonstjeneste ved 1 LOGBTN enten i Sanitetskompagniet eller Stabskompagniet.

Herefter vil man blive udsendt til en mission i 1. Brigades regi.

Konstabelelevernes beretning
Den første uge boede vi på kasernen, til dels for at ryste os sammen, men nok mest fordi vi endnu ikke havde fået udleveret vores Id-kort.

De første par dage gik med at få udleveret vores udrustning, men det viste sig åbenbart at være en større logistisk operation, så det endte med at strække sig over hele ugen.

Alle dagene var fra 06.00 til 23.00. Det var nogle lange dage med mange informationer, da vi også i løbet af ugen var til mange foredrag med henholdsvis vores udstikker, bataljonschefen og kompagnichefen.

Vi fik selvfølelig også brugt vores ben godt. Det sørgede vores alle sammens seniorsergent Allan Schmidt for. Vi øvede eksercits til vi segnede og det endte da også med, at senior kunne være helt stolt sidst på ugen. Han mente, at vi allerede var bedre end STKMP/1 LOGBTN

Vi skulle selvfølelig også testes for, om vi kunne leve op til de krav, der var sat: 2.000 m på 12 minutter og 25 forside- og 25 rygsideøvelser. De fleste bestod men èn skilte sig ud, 930 m på 12 min er ikke så fedt! Resultaterne blev dog meget bedre efter lidt hård træning.

Løjtnant i praktik
Med anden uge kom vores delingsfører (DF). Alarm! Premierløjtnant Broberg is in the house!! Lige pludselig blev der

Vestergaards
BOGTRYKKERI
Kvalitet og præcision er vores varemærke. Derfor vil en kontakt til os, altid indebære et godt resultat
Tlf. 9892 0500
Østergade 19-21, 2. sal, 9800 Hjørring
Fåborgvej 7, Postbox 8329, 9220 Aalborg
adm@vestergaardsbogtrykkeri.dk
www.vestergaards.com

strammet op på blandt andet morgenstrækkerne! Vi fik dog snart en praktikant fra officersskolen, løjtnant Simonsen, der skulle være DF for os i seks uger, og så blev det lidt roligere igen.

En fed tur i felten

Efter de første par uger skulle vi selvfølelig i felten. Det startede stille og roligt med én overnatning. Vi blev undervist i hvordan man laver Beredskabsområde, kamp fra nærforsvar, alarmering og feltforhindringsbanen. Generelt en rigtig fed tur i felten.

Således fortsatte det de næste fire uger, men niveauet blev hævet naturligt en lille smule pr. gang.

Endelig kom en tiltrængt påskeferie, men nogen synes desværre, at det var for godt hjemme ved mors kødgryder. Vi "mistede" syv m/k ugen efter påske.

I helikopter til "Camp Hammer"

Så kom ugen, hvor vi skulle prøve at være i felten i fire dage. Vi skulle på en "Bevogtnings- og patruljeøvelse".

Vi blev fløjet til "Camp Hammer" i helikopter og skulle lave uddannelsesrelaterede opgaver derfra.

Første dag havde vi en masse konstabler til at lege terrorister, som ville bryde ind i lejren. Tirsdag havde vi undervisning i observationspost og forberedelse til en observationspatrulje, som vi skulle udføre natten til onsdag. Onsdag, om dagen, restituerede vi for at være klar til natten. Om eftermiddagen øvede vi baghold til det angreb vi skulle ud og lave natten til torsdag.

Det må vi åbenbart have øvet godt, eftersom vores momenter (konstabler fra STKMP/1 LOGBTN og LT Simonsen) ikke kunne finde os efter vi havde lavet bagholdet på deres kolonne. (Forestil jer hvor pinligt det må være at blive taget ved næsen af en flok KSE'er). Efter bagholdet var overstået, og vi var stukket af fra fjenden, gik det den lange vej mod vores pickup. Undervejs skulle vi blandt andet passere et 25 m lang drænrør, en oplevelse for nogen og en helvedstur for andre. Med våde fødder fandt vi dog pickup'en og øvelsen var slut. Det var alt i alt en RIGTIG fed

"Jeg skal huske mine stumper". Nogle glemsomme konstabelelever, har været på besøg hos PIRATEN

øvelse og alle var trætte. Vi havde dog en rigtig god fornemmelse i kroppen da vi blev aftrådt. (TAK Simonsen).

På skydelejr i Tranum

Uge 19 stod i "skyttens tegn". Skydelejr i Tranum.

Vi skød på selvmarkerende feltskydebane (SF), med panserværnsvåben (PVV) og gennemførte nærkampsskydninger. Vi kastede med håndgranat og gennemførte en sprængning. De første der skød på SF-banen, fik meget ros af Jesper (Operatøren på SF banen i Tranum). Han havde ikke i sine 25 år på SF-banen set nogen skyde så godt i forhold til vores erfaring. Senior var stolt!

Der var blevet sagt inden skydelejeren, at de fem bedste skytter på PVV ville få lov til at affyre en skarp AT4 af, Det blev en uforglemmelig dag for de heldige.

God værkstedshumor

Selvom der er strenge regler, der skal følges og krav der skal opfyldes, er det fedt at være KSE ved 1 LOGBTN.

Vi har nogle rigtig gode befalingsmænd, som tager deres arbejde meget seriøst, men samtidig får de flettet humor ind i vores dagligdag. Vi har i hvert fald lært, på den fede måde, at man skal have styr på sine stumper, for ellers tager piraten dem.

Næsten hver fredag er der nogle KSE der skal ud i øvelsesterrænet til piraten, på hans lille ø, for at hente deres tabte stumper. Det er da god værkstedshumor.

100 km på fire dage

De næste to uger skal vi være her på kasernen og have almindelig undervisning og forberede os mentalt til vores kontroløvelse, i uge 22. Rygterne siger, at vi skal, på de fire dage, gå omkring 100 km. Det ser vi frem til.

Alt i alt har det været snart tre rigtig fede måneder med både plusser og minuser, nye kammerater, sammenhold og grænser der er overskredet.

NU mangler vi bare kontroløvelsen!!!!!

Efter kontroløvelsen.

Efter kontroløvelsen skal vi tilgå henholdsvis STKMP/1 LOGBTN og SANKMP/ 1 LOGBTN. Fordelingen er endnu ukendt, men vi er alle spændte på den kommende tid.

AKIF

- din idrætsforening orienterer

Jes Mose Jensen fik en flænge i panden - men blev nordjysk mester.

Tre AKIF-mesterskaber i hus - heraf et blodigt et af slagsen

Så er det første nordjyske mesterskab 2007 i orienteringsløb gennemført.

I supervejr på den anden side af Thisted ved Stenbjerg Klitplantage skulle de nordjyske mestre i langdistanceorientering kåres.

AKIF fik hele tre af slagsen:
Dame 21: Mette Møller Nielsen
Dame 35: Gitte Møller
Herre 21: Jes Mose Jensen

Mette skulle gennem 14 km, Gitte 9 km og Jes 21 km orienteringsløb – vel at bemærke i luftlinie – før de velfortjent kunne kåres.

Stor interesse var der også omkring undertegnedes målgang, da jeg på vej til den allersidste post skulle bukke mig under noget tæt bjergfyrkrat – hvor jeg fik en fin flænge i panden.

Motorsavsmasakren

Blodet stod jo selvfølgelig ud over det hele - hele ansigtet og armene med -, så da jeg kom i mål lignede jeg et offer fra motorsavsmassakren.

Fotografer i mængdevis skulle liiige have et billede inden førstehjælpen kunne komme til.

Jes Mose Jensen.

AKIF i Sverige

Så fik AKIF´s biathleter endelig taget hul på sæsonen efter mange danske aflysninger af biathlonstævner.
Vi måtte således til Borås i Sverige for at få sæsonen startet.

Der var rigtigt "soldatervejr", idet det stod ned i stænger hele dagen og der var cirka fire grader varmt (koldt).

Vi lagde ud med skydning i øsregn og blæst, derefter punktorientering og orienteringsløb "kun" i øsregnvejr.

Undertegnede lagde hårdt fra land, og åbnede med bedste skydning, som blev fulgt op af en fin punktorientering (uden det glemte kompas!) samt et godt og stabilt orienteringsløb – alt i alt ti km i luftlinie i et meget stifattigt og hårdt terræn med masser af "hogstfelter" (åbne områder med højt græs og grene fra fældede træer).

Dette gav en samlet vinder i Herre Elite.

Ansa MacLassen sejrede ligeledes i Dame 35 (old girls) – men hun var også alene i klassen.

Lars Humle blev nr. tre ud af seks.

Mette blev nr. fire ud af 14 deltagere – dette trods rigtig fin skydning og en fejlfri punktorientering. Orienteringsløbet krævede dog sit, og her satte hun sejren til, og var blot fem minutter efter vinderen.

Christian Peter MacLassen blev nr. fire i Herre Elite, så han er en "coming man", da han p.t. er sergentelev på Hærens Logistikskole.

Jes Mose Jensen.

PERSONELNYT

Mette Møller Nielsen

Årets kvindelige idrætsudøver

Landsholdet har været samlet på Sjælland. Under dette arrangement blev Mette Møller Nielsen hidkaldt til DMI repræsentantskabsmøde for at modtage DMI´s pokal som "Årets kvindelige idrætsudøver".

Et kort resume af motivationen:

Efter mange års "nær ved og næsten" fik Mette i 2006 endelig plads på podiet ved VM i biathlon i Estland.

Mettes resultat blev skabt via et stabilt orienteringsløb, en fejlfri punktorientering og en god skydning. Mette er ikke militær idrætsudøver, men hun er en meget værdig repræsentant for DMI. Hun er bundsolid i sin træning og altid sat op til konkurrencer. 2006 blev så året hvor det fornemste resultat nogen dansk kvinde har opnået til VM i biathlon – nemlig VM sølv på den klassiske distance blev en realitet.

Mette modtog desuden DMI´s hædersderssemblem i sølv for præstationen.

Redaktionen ønsker Mette tillykke med den fornemme hæder..

Seniorsergent Klaus Klæstrup, der den 23. marts kunne fejre sit 25 års jubilæum, modtog på dagen mange lykønskninger ved en reception i Messen på Hvorup Kaserne.

Her på billedet modtager Klaus desuden SIFA's hædersbevisning for et godt og engageret arbejde i idrætsforeningen. Det er regimentschef, oberst Schmidt, der gratulerer. Billedet blev "skudt" under regimentets fødselsdagsparade.

25 års jubilæum
Seniorsergent Klaus Riis Klæstrup, den 23. marts 2007.
Overkonstabel-1 Kim Sjølin

Fornem hædersmedalje til feltpræst

Feltpræst i Sanitetskompagniet/ 1. logistikbataljon/ 1. Brigade, Flemming Burgdorf, fik den 1. maj overrakt det tyske forsvars hædersbevis og indsatsmedalje for sin tjeneste i DANCON/ISAF i 2004.

Hædersbevis og medalje blev overrakt af den tyske forsvarsattache ved en mindre højtidelighed ved Trænregimentet i Aalborg.

Ved overrækkelsen meddelte attacheen, at motivationen for tildelingen bl.a. var en særdeles veludført tjeneste og feltpræstens meget positive bidrag til sammenhold og kammeratskab på tværs af alle nationaliteter.

Feltpræst Flemming Burgdorf.

Endnu et vellykket jubilarstævne

Igen i år kunne soldaterforeningen afholde et jubilarstævne i strålende solskin. 400 jubilarer var mødt frem på denne festdag.

Rigtig mange havde ikke set hinanden siden hjemsendelsen, og snakken gik allerede fra morgenstunden på soldaterhjemmet. Flere havde som altid svært ved at lokalisere gamle soldaterkammerater, men når stemmer engang kan genkendes, gør det jo ikke noget, at tøjet er blevet en smule strammere.

Godt opdraget

Indmarchen med Prinsens Musikkorps forløb planmæssigt med fanerne i spidsen for de fremmødte jubilarer. Optoget i år var så langt, at de første næsten havde nået paradepladsen, inden de sidste havde forladt Soldaterhjemmet. Som formand kan man gang på gang undre sig over, at man hvert år, i løbet af relativ kort tid, kan få så mange soldater op på tre geledder. Heldigvis er trænsoldater jo godt opdraget, og har man en gang været soldat, er det jo en smal sag at sætte i march på den rigtige fod, gå i takt samt gøre holdt uden at vælte hinanden.

Små overraskelser

Traditionen tro modtog oberst Christian Mollerup Schmidt styrken på paradepladsen. Efter en kort tale ved paraden var det tid for at uddele jubilartegn. Ved en sådan parade plejer man at støde på små overraskelser. I år var heller ingen undtagelse. Midt blandt jubilarerne stod der pludselig en mand, der på klingende svensk forklarede, at han ikke skulle have et jubilartegn, da han var indkaldt til den svenske armé. Forespurgt hvad han lavede i paraden, kunne han fortælle, at han var inviteret. Invitationen var kommet fra et mangeårigt medlem af soldaterforening Antoni Andresen, bedre kendt for at drive Calles Grænseshop.

Æressabel til obersten

Efter paraden var der lige tid til at nyde det gode vejr, inden jubilarmiddagen.

Da jubilardeltagerne var bænket i gymnastiksalen, kunne middagen starte. Foreningens faner blev ført ind, og tiden var kommet til koncert med Prinsens Musikkorps. Det blev igen en god oplevelse med dette utrolig dygtige orkester, der denne dag havde ekstra travlt. Umiddelbart efter koncerten til jubilarmiddagen skulle de nemlig give koncert i Århus sammen med Jette Torp.

Under jubilarmiddagen er der tradition for at formanden, i forbindelse med sin tale til jubilarerne, overrækker foreningens Æressabel. Årets modtager blev Oberst Christian Mollerup Schmidt.

Formanden begrundede valget med følgende:

Æressablen uddeles hvert år til en person, der gennem året har lavet en stor indsats for soldaterforeningen.

Modtageren i år kunne for den sags skyld lige så godt havde modtaget den sidste år, eller for den sags skyld året før, da indsatsen også disse år har været stor.

Modtageren af Trænregimentet / Jyske trænregiments Soldaterforenings Æressabel 2007 tildeles en person, der ikke ligger blade i kuverten til gamle trænsoldater, men til en trænsoldat - der hver dag, - og sikkert flere gange, - ryster på hovedet, over foreningens forespørgsler og alligevel siger OK.

Modtagerens indsats ligger i den store velvilje, soldaterforeningen møder hver dag. Der findes ikke en eneste soldaterforening - der på vores årlige møder, kan prale af tilnærmelsesvis den hjælp fra deres stamregiment, tværtimod.

Vi har gennem tiden været heldige med de fleste regimentschefer ved Trænet – set med soldaterforeningsøjne. Det er et trænfænomen at have gode chefer. Hr. Oberst, du modtager i år, Trænregimentet / Jyske Trænregi-

Oberst Christian Mollerup Schmidt og fru Susanne.

ments Soldaterforening Æressabel. Du får den ikke fordi du er Oberst, Regimentschef, Garnisonskommandant m.v. Du får den for den store forståelse for soldaterforeningsarbejdet i Danmark, og ikke mindst din fantastisk positive indstilling for dit regiments gamle soldater.

For din indsats overrækker jeg dig foreningens Æressabel, som et synligt bevis på foreningens ære og glæde over din indsats.

Nyt æresmedlem

Under middagen blev også udnævnt et nyt æresmedlem.

Foreningens nye æresmedlem hedder Jørn Reimers-Jessen.

Jørn Reimers-Jessen har deltaget i bestyrelsesarbejdet siden 1972.

Formanden begrundede udnævnelsen med følgende:

Jørn, på sidste generalforsamling trak du dig fra bestyrelsen, ikke af manglende lyst.

Det var - som formand set - en god beslutning. Det kan i en så stor forsamling lyde hårdt, at vi i bestyrelsen glædede os til, at du valgte at træde tilbage.

Det skal ses ud fra den betragtning, at vi i Trænregimentet / Jyske Trænregiments Soldaterforening ikke hædrer hinanden, når man sidder i bestyrelsen.

Jørn, jeg har kendt dig gennem vores soldaterforeningsarbejde i 15 år.

Jeg har renskrevet soldaterforeningens protokol tilbage fra 1955.

Jeg ved - om nogen - hvad du har gjort for soldaterforening ved Trænet og soldaterforeningsbevægelsen i Danmark.

Jeg foretager nu - min største - og mest rørende opgave, i min tid som formand, når jeg i dag udnævner dig til æresmedlem og tildeler dig foreningens ærestegn.

Æresmedlem Jørn Reimers-Jessen

Et liv med soldaterforeningen.

Jørn startede allerede i 1971 på sit arbejde med at forsøge at lave en soldaterforening i Aalborg. Ved et møde med daværende kontakt- og velfærdsofficer, N.P. Sørensen under Lundbydagen, blev de to enige om at forsøge at starte en soldaterforening i Aalborg, nu når regimentet lå her. Jørn skulle være den udfarende, og hjælpen fra regimentet skulle komme via N.P. Sørensen.

Som alle ved, lykkedes forehavende, og rigtig mange gamle trænsoldater kan i dag takke Jørn for de har en soldaterforening.

Bestyrelsen for Trænregimentet / Jyske Trænregiments Soldaterforening vil her endnu en gang ønske tillykke, og sige tak for mange års arbejde.

Jørns "dataliste":

Lokalafdeling Aalborg
Jørn Reimers-Jessen
080372 - 210373 Formand
210373 - 210274 Næstformand
210274 - 101174 Bestyrelsesmedlem

Hovedafdeling Aalborg
Jørn Reimers-Jessen
101174 - 250275 Bestyrelsesmedlem
250275 - 041175 Revisor
041175 - 131178 Bestyrelsessuppleant / Revisor
131178 - 061180 Revisor
061180 - 261092 Sekretær
261092 - 161093 Næstformand
161093 - 221197 Bestyrelsesmedlem
221197 - 061199 Sekretær
061199 - 111106 Bestyrelsesmedlem
111106 - Bestyrelsessuppleant

Tillige har Jørn Reimers-Jessen, gennem en årrække, været aktiv i De danske Forsvarsbrødre.

A/S Andersen & Langfeldt
- også her med underholdningsautomater
Århus: Kontor - Udstilling - Værksted
Tværskiftet 9 - 8330 Beder - **Tlf. 86 93 77 11** - Fax 86 93 77 99

Den Danske Brigade i Tyskland

Her følger 5. afsnit af følgetonen om den Danske Brigade i Tyskland, redigeret af pensioneret major, Palle Olesen.

Træningslejr

Den 15. september.
Jeg har fået en marchordre til Paderborn med afgang engang i nat. Jeg skal melde mig i den engelske træningslejr i morgen eftermiddag for at få nærmere ordre. Jeg kom tilfældigvis ind på kompagnikontoret, hvor der lå en skriftlig marchordre til mig. Jeg skal i løbet af natten afgå til Paderborn med en vagtstyrke bestående af en korporal og 10 menige. Marchmål: British Army of the Rhine (BAOR) Training Center, Lopshorn camp.

Vi kom først afsted kl. 07.00. Det viste sig at være noget af en opgave at køre ca. 350 km gennem Tyskland med meget primitivt kortmateriale, nemlig en skitse jeg selv havde tegnet efter at have studeret et meget mangelfuldt kort.

Vejskilte var der ikke mange af, de var jo fjernet under krigen og de nyopsatte engelske skilte var der langt imellem. Vi var hernede kl. 15.00, efter at have kørt næsten uafbrudt siden kl. 0700, kun afbrudt af en kort frokostpause.

Det var en anstrengende, men spændende tur, vejene var ikke lige gode alle steder. Det var også trættende at sidde og koncentrere sig om at finde den rigtige retning efter en rå skitse.

Det var en smuk natur, som dog mange steder var blevet ret så mishandlet under krigen. Vi er på den midttyske højslette i 400 m højde. Luften er ren og klar. Ingen har før set klipper.

Jeg meldte klar til regimentet og til englænderne. Jeg fik overdraget camp D og vi skal nu gøre klar til at bataljonen kan rykke ind på lejrpladsen på mandag. Samtidig skal vi bevogte det materiel, der findes på pladsen.

Regimentets tidsplan for de enkelte enheders ophold i teltlejten i Lopshorn camp, Detmold, ser således ud:

14/9 – 20/9: 11. bataljon og 4. eskadron.
21/9 – 1/10: 1. og 10. bataljon.
25/9 – 28/9: 1. ingeniørkompagni.

Til støtte for bataljonerne under udlægningen i træningslejren oprettedes et stabskompagni under regimentet, sammensat af følgende enheder:

- et telegrafdetachement
- en MP-deling
- en transportdeling
- en radiogruppe
- en bjærgningsgruppe
- en sanitetsgruppe
- en køkkengruppe

Chefen for generalkommandoen, generalløjtnant Ebbe Gørts, besøger i perioden 18/9 – 22/9 brigadens enheder.

Bortset fra at hele det store øvelsesområde bærer stærkt præg af at blive brugt, så er her ret kønt. Størrelsen på bataljonens lejrområde er nogenlunde som størrelsen af eksercerpladsen i Sønderborg og i det område står der ca. 150 store militærtelte. Vores camp D er kun en lille del af hele øvelsesområdet, som vel ialt måler omkring 15 gange 25 km.

Mod øst er der ca. 1 km til vores nabo, 11. bataljon. Længere mod øst er regimentstaben placeret. Her ligger også den messe, hvor jeg spiser.

Blot nogle få kilometer mod syd er vi straks i et område, hvor der rasede nogle voldsomme panserslag lige inden kapitulationen. Det er ubeskriveligt, hvordan landskabet ser ud: Alt er pløjet op af granater og overalt findes ødelagte panservogne, tanks osv. - både tyske, engelske og amerikanske. Mod nord har vi en meget smuk udsigt til en skovklædt bjergtop.

Da jeg forleden aften kom tilbage til mit telt i kompagnilejren efter at have været i messen, fik jeg mig noget af en overraskelse. Dér stod en kæmpe vildorne og tog imod mig lige foran mit telt. Den så ikke særlig venlig ud og jeg var kommet temmelig tæt på den. Jeg stod musestille og måtte opgive at få fat i min maskinpistol, idet denne var inde i teltet.

Det blev den psykologiske krigsførelse, der måtte bruges. Jeg prøvede med et lille skridt tilbage. Det samme gjorde ornen, og da vi havde øvet det et par gange, var vi kommet så langt fra hinanden, at dyret pludselig vendte omkring og spænede ud af lejren.

En aften kom én af vagtposterne løbende mens han råbte: - "Der er tre kællinger i slagsmål inde i skoven !" - Jeg løb med ham derind, men imidlertid havde en anden vagt fået de tre skilt ad. Den ene lå med et mægtigt hul i hovedet og var fuldkommen væk i blod. Vi fik hende båret op til lejren og anbragt i trucken, og så gik det hurtigt ned til lægeteltet, der ligger et par kilometer herfra. Der kom hun straks under behandling. Lægen konstaterede afrevne hårtotter, hjernerystelse, brækket finger samt gule, røde og grønne mærker af slag overalt på kroppen.

Jeg havde hende lidt i forhør. Hun forklarede så godt hun kunne på tysk, idet hun var polsk flygtning, at hun i forgårs havde været ude med ein dänische Kammerad. Dennes kammerat havde fået øje på en anden dame, men blev advaret af hende her, der havde råbt, at han skulle holde sig fra hende, fordi hun havde syfilis.

Det hørte den anden dame og svor hævn. Hævnen kom altså i aften hvor hun og hendes søster lagde sig i baghold og overfaldt polakken. Vi kom lige tidsnok til at redde hendes liv. Jeg fik alarmeret militærpolitiet, der lovede at ledsage hende til hendes flygtningelejr, så hun ikke skulle rende ind i samme tur en gang til.

Telegrafdetachementet har opstillet højttalere på gårdspladsen i ruinerne

af et gammelt skønt slot, Jagdschloss Lopshorn. Slottet havde tilhørt greven af Westfalen og var bygget i 1657. Her kunne man nu høre brigaderadioen onsdag aften. Det var en speciel stemning man kom i ved at sidde i Midttyskland og lytte til brigadeudsendelsen i ruinerne af et gammelt tysk slot.

Den 22. september
I går ankom mit kompagni. I dag er resten af 10. bataljon på plads. Nu er der leben i lejren. Jeg har kørt i fast rutefart mellem englændernes Stores og vores camp D med lejrudstyr til hele styrken, men nu er alt materiel udleveret og bataljonen er indkvarteret.

I de dage hvor vi alene var vagthold i lejren, havde vi et pragtfuldt vejr med sol og varme. Nu sjasker det ned - der er søle og ælte overalt.

Den 25. september
De rare vagtdage er forbi. Nu er der tryk på fra morgen til aften og vejret er stadigvæk koldt og vådt.

Øvelsesstart i morges k1. 06.00 i buldrende mørke. Hele formiddagen gik med kompagnivis fremrykning, hvor hovedvægten blev lagt på ild og bevægelse, forstået på den måde at en delings fremrykning skal dækkes af en anden delings ild og som noget nyt for os, var der skarpt i geværerne under fremrykningen i terrænet.

Det var også i en sådan situation at kompagnichefens oppasser blev frataget sin Husqvarna maskinpistol. Han gik foran kaptajnen og skød lange byger, men glemte at maskinpistolen derved trækker opad/bagud, således at han til sidst nærmest skød mod kaptajnen!

Det var anstrengende øvelser og demonstrationer under meget realistiske forhold. Man mærkede dog tydeligt koncentrationen hos alle, nu der var skarp ammunition i våbnene.

En ting der især gav følelsen af en reel situation, var lyden og virkningen fra det engelsk artilleri. Det hvinede og peb i luften samtidig med de konstante, dumpe drøn fra nedslag af granater fra morterer hørtes. Næsten for realistisk. Ved hjemkomst til lejren konstaterede vi at flere store bøgetræer hèr var skudt midt over. Rygtet ville vide at en enkelt kanon pegede 180° forkert!

Om eftermiddagen demonstrerede englænderne egne kampvogne og pansrede køretøjer for os. Der var noget at se på.

Vi så også de specialkonstruerede kampvogne til rydning af minefelt og til bjærgning. Imponerende var deres største kampvogn, Churchill Mrk. VII, udstyret med en flammekaster, der på 80 sekunder kan sprøjte 400 gallon brændende napalm ud på en afstand af op til 180 meter.

Bov-maskingeværet var fjernet og erstattet med en flammekasterdyse. Brændstoffet til dysen var anbragt i en stor trailer, som blev trukket af kampvognen. Denne variant af Churchill kampvognen er også kendt under navnet Crocodile.

Det er et uhyggeligt våben. Jeg talte med en engelsk officer, som kunne berette at man havde brugt flammekastere mod tyske bunkers og kanonstillinger.

Når man senere fik lukket op til disse stillinger, stod mandskabet og så helt naturlige ud, men hvis man rørte ved dem, faldt de sammen i en bunke aske.

Efter demonstrationen var vi i aktion igen. Denne gang gjalt det bykamp: En realistisk øvelse hvor vi havde kamp om hus. Efter 13 timers uafbrudt aktivitet var vi tilbage i camp D.

I aften da jeg var kommet til ro i mit telt og skulle sove, havde min teltmus inviteret til gilde.
Det har været tålelig med én mus, men når det bliver til mange og de vil æde sukkeret på mit Wrigley-tyggegummi, beregnet til familien derhjemme, må der ryddes op, så jeg måtte have teltet tømt for mus før jeg faldt til ro.

Den 28. september
I fredags blev jeg udnævnt til Lejrløjtnant. Eftersom det plejer at være en kaptajn, der får den titel, er jeg meget beæret.
Jeg skal med det job ikke mere deltage i kompagniets feltøvelser. Min opgave er nu at påse og opretholde lejrorden, herunder foretage hygiejne- og køkkenopsyn, være brandmajor, være ansvarlig for alt lejrmateriel, samt holde tæt kontakt til englænderne.
Det er da et behageligt job, men det betyder nok også at jeg kommer senere tilbage til Aurich end kompagniet. Jeg skal aflevere lejren via englænderne til en norske bataljon.

Den 2. oktober
Opbrud og hjemtur her fra Lobshorn Camp, Paderborn.

Hele tirsdagen gik med at gøre klar til at modtage alt det udleverede materiel fra kompagnierne og så ellers selv tidlig i tæpperne.

Om eftermiddagen havde vi en lille tur til Detmold, som jo næsten ligger i øvelsesområdet. Vi beundrede det kæmpestore Hermann Denkmal, der er sat til minde over den Hermann, som standsede teutonernes fremmarch mod nord.

Selve monumentets sokkel er 28 meter høj, og når man får at vide, at Hermanns sværd, der rager lige op i luften, er syv meter langt, får man et indtryk af størrelsen på det hele.

Vi besøgte også en kirkegård, hvor der er begravet 65.000 russiske soldater og krigsfanger.

Det var storslået at se, men noget ubehageligt at tænke på, at der under ens fødder lå resterne af disse mange mennesker, begravet på et areal, der vel målte 150 gange 150 meter. Så kunne vi selv regne ud hvordan de var stedt til hvile.

I morges kl. 05.30 i buldrende mørke begyndte jeg at modtage materiel fra kompagnierne. Kl. 10.00 var alt klar til overlevering til den norske bataljon. Kl. 11.30 ankom en norsk kaptajn og efter yderligere halvanden times forsinkelse ankom den engelske kaptajn, som skulle være med ved overdragelsen.
Endelig kunne jeg melde lejren overdraget, men nu manglede jeg et af de store telte!

Læs videre i næste nummer af TRÆNSOLDATEN.

ISSN 05243

SIKKERHED, HURTIGHED OG FREMKOMMELIGHED

Mineryddere og pansrede maskiner til entreprenørarbejde eller materialetransport. HYDREMA leverer innovative løsninger til felten.

www.hydrema.com

HYDREMA

Hydrema'en er en af dine trofaste støtter i Forsvaret.
Vi vil også gerne være det i dit civile liv,
derfor støtter vi

InterForce